

NGÀI LÀ ĐÁNG Ở TRONG BẠN

Cảm ơn, Anh Neville. Xin Chúa ban phước cho anh.

Chúng ta cứ đứng giây lát trong khi cầu nguyện. Chúng ta hãy cúi đầu giờ này. Và hết thấy những ai muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện này, hãy đưa tay lên và nói, “Chúa ôi, con đây.”

2 Lạy Chúa Chí Thánh và Nhân từ, chúng con đưa những người này đến trước Ngài, với những sự thỉnh cầu mà họ có. Họ cầu xin được nhớ đến. Và, Chúa ôi, tay con cũng đưa lên. Con cầu xin Chúa thương xót chúng con. Chúa biết rõ những nhu cầu của chúng con, và chúng con sẽ cầu nguyện, như Ngài đã dạy chúng con cầu nguyện, “Nước Cha được đến. Ý Cha được nên ở đất, cũng như ở Trời.” Cha ôi, chúng con cầu xin sự thương xót tối nay, cho chúng con được tự do trong Thánh Linh, để chúng con có thể đem đến với dân sự Lễ thật Phúc âm, và những gì chúng con tin là Sự điệp của thời đại này, dành cho Hội thánh Chúa. Lạy Chúa, xin cho chúng con là một phần của Hội thánh đó được kêu gọi ra trong thời sau rốt này! Cha ôi, nếu chúng con không là phần đó, thì xin bày tỏ cho chúng con biết những gì chúng con phải làm để được trở nên phần đó. Và ban cho chúng con ân điển, quyền năng, trong thì giờ thử thách này ở trên đất để thử thách hết thấy họ là những kẻ cư ngụ ở đây. Xin ban cho chúng con Thánh Linh của Ngài, để dẫn dắt và điều hướng chúng con, hầu cho cuối cùng chúng con có thể, vào lúc cuối cùng, đến trước Ngài trong sự bình an, vì Sự sống Đời đời đó mà hết thấy những người tin đã trông mong từ buổi đầu sáng thế. Xin giúp chúng con, Chúa ôi. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Mời các bạn ngồi.

3 Tôi thật sự vui mừng vì đặc ân lớn được ở đây tối—tối nay, và vì ân điển của Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta qua Chúa Jêsus.

4 Và rồi về sứ—Sự điệp sáng nay, bây giờ, tôi muốn mọi người hiểu một cách thông suốt. Bây giờ, tôi đang tin vào Đức Chúa Trời

rằng không phải là lúc đó. Hiếu không? Nhưng Sứ điệp này là sự thật. Sứ điệp này đúng. Nó sẽ, nó sẽ là lúc nào đó, nếu đây không phải là thời điểm đó. Và nó trông rất giống như là đúng lúc rất nhiều, cho đến nỗi tôi cảm thấy như Phao-lô xưa, người đã nói, “Tôi không trể nải để tỏ ra cho anh em biết hết thấy Ý muốn,” đây, mọi sự đó phải được thực hiện.

⁵ Có một điều mà tôi đã làm sáng nay, tôi xin lỗi vì đã nói điều đó. Tôi—tôi đã gọi tên một anh em mà tôi nghĩ là bị lầm lẫn. Tôi không nên làm điều đó. Tôi không bao giờ nêu tên của một người; và nếu như cuốn băng này tình cờ rơi vào tay người ấy. Và tôi muốn gặp và nói chuyện với anh ấy, bởi vì tôi nghĩ người anh em này, một người tuyệt vời, một người tốt mà đã giảng ngay tại bục giảng đây, Anh David duPlessis. Và tôi đã không có ý nêu tên anh ấy. Tôi đã lo lắng về Sứ điệp, và đại loại như vậy, về điều gì xảy ra nếu là lúc này, và tôi đã nhắc đến tên của người anh em ấy. Tôi không muốn làm thế. Tôi xin lỗi tôi đã làm điều đó. Tôi yêu mến Anh David duPlessis. Anh ấy là anh em của chúng ta, và tôi—tôi nghĩ rằng một người thông minh như thế nên được giáo huấn nhiều hơn trong lời Kinh Thánh.

Tôi kể cho các bạn nghe những gì diễn ra. Ấy là, cuộc trò chuyện mà David và tôi đã có...

⁶ Anh ấy đã từng giảng một lần cho tôi trong các buổi nhóm. Anh đã giảng ngay tại tòa giảng này, hay nhà thờ cũ, ngay tại tòa giảng đây. Và em trai anh, Justus, là người thông dịch của tôi ở Nam Phi, nơi mà tôi đang trở lại. Và họ xuất thân từ một gia đình tốt, một gia đình Ngũ Tuần, một người thật tốt. David, tôi nghĩ, đã có lần, là chủ tịch, của Hiệp hội Ngũ Tuần Thế giới, và tại Hội nghị Ngũ Tuần Thế giới. Anh là một trong những người đứng đầu. Rồi sau đó anh đến Hoa Kỳ và định cư, ở tiểu bang Texas, với Anh Gordon Lindsay, và rồi thật sự bắt đầu giảng ở nhiều nơi khác lân cận.

⁷ Nhưng sự việc của nó là, chỗ mà tôi nghĩ rằng anh em quý báu của chúng ta đã sai lầm; giống như tôi khó tránh khỏi, hay là người nào khác; anh ấy bắt đầu giải quyết cái này cái kia. Anh ấy cứ nói về trường Đại học Princeton và những nơi đã mời anh,

nghĩ rằng những gì anh đang làm là đúng, và đang cho ăn cỏ khô vào ngay trong guồng máy; xem đấy, và vui mừng như vậy!

Như không chỉ thế thôi, mà Hội Thương gia Phúc âm Toàn vẹn, là những người đỡ đầu cho buổi nhóm của tôi, trên khắp—khắp thế giới. Hiểu không? Tôi—tôi yêu mến những người đó, thấy đó, nhưng chắc chắn tôi không đồng ý với họ về những nguyên tắc mà họ—họ—họ thì...Họ đã—họ đã rời xa từ chỗ mà, những nguyên tắc của họ, họ đặt ra từ ban đầu, và bây giờ trở nên giống như bất cứ tổ chức nào khác hay bất cứ cái gì. Hiểu không? Và vấn đề là, họ đang không cố gắng duy trì nền nếp ngũ tuần, nhưng họ đang cố pha trộn ngũ tuần và những giáo phái khác còn lại với nhau.

⁸ Và theo như tôi thấy rằng Anh duPlessis, một người tốt, tuyệt vời như thế, ắt hiểu biết đầy đủ về Kinh Thánh rằng khi anh thấy người nữ đồng trinh ngủ gục cổ mua Dầu, là lúc thì giờ đã hết. Hiểu không? Nên nhớ, khi nàng đến mua Dầu, thì không còn Dầu nữa. Đó là lời Kinh Thánh. Và nàng nói, “Xin cho chúng tôi Dầu của các chị,” với Hội thánh, nhưng nàng không nhận được Nó. Nàng có thể nhảy lên nhảy xuống, nói tiếng lạ, và làm bất cứ điều gì khác nữa, nhưng, theo Chính Lời của Đức Chúa Trời, nàng đã không nhận được Nó. Và nàng bị bỏ ra ngoài nơi tối tăm; và có khóc lóc, than vãn, và nghiến răng, trong khi Nàng Dầu được chọn đã đi vào. Người—người nữ đồng trinh khôn ngoan đã có Dầu trong đèn mình.

⁹ Bây giờ, tôi—tôi biết một người khác, điều gì đó đã xảy ra đúng ngày nọ. Đó là, là những người tốt này, thấy đó, trở nên thấp hèn, các bạn hiểu ý tôi nói gì, người thấp hèn ở giữa dân sự. Và điều trước tiên các bạn biết, họ cảm thấy rằng đó chính là điều mà Đức Chúa Trời đang làm. Và nhiều khi, đó lại là ma quỷ đang làm thế. Hiểu không?

¹⁰ Chúa Jêsus có dịp đến trước mặt Hê-rốt; Ngài có cơ hội đến trước nhiều người, và họ muốn dùng Ngài để tôn cao địa vị mình. Hiểu không?

Đó là tất cả những gì người ta đang cố gắng làm đối với Ngũ Tuần. Ngũ Tuần ra khỏi những điều đó, trở nên khác biệt. “Và như chó liếm lại đồ nó đã mửa, heo đã rửa sạch, rồi lại lăn lóc

trong vũng bùn,” và bây giờ đến trong Hội đồng Giáo hội Toàn cầu. Hiểu không? Thật tồi tệ. Thật hổ thẹn.

¹¹ Xin Chúa giữ tôi thấp hèn và khiêm nhường, để Ngài có thể tỏ bày Lễ thật của Ngài. Hiểu không? Tôi không bao giờ muốn làm thế; không có những ánh sáng rực rỡ, và không ánh lửa bùng ra và chớp lóe với thế gian. Hãy để tôi nhận lấy con đường với sự khinh bỉ sỉ nhục của Chúa. Hãy để tôi được ở lại sống đúng với Lời.

¹² Bây giờ nói về Hội đồng Giáo hội Toàn cầu đang hợp nhất với Vatican. Các bạn có tin rằng họ có thể hợp nhất dựa trên Lời không? Họ có thể hiệp lại trong cơ cấu tổ chức, chứ họ không thể hiệp nhất dựa trên Lời. Hiểu không? Đúng thế. Vì vậy chẳng có gì để thỏa hiệp. Hiểu không? Một tổ chức, thì tất cả đều giống nhau, mọi thứ đều như nhau cả; nó là sự sao chép hoàn toàn, mẹ và con gái. Nhưng khi nó đến với Lời này, thì tôi kiên quyết chống lại Giám Lý và Báp-tít và Trưởng Lão, như tôi chống đối đạo Công giáo, vì đó chính là mẹ và con gái, theo như Lời này. Chính là Lời này mà tôi giữ vững, đây, *Lời Nay*, từng Lời của Nó.

¹³ Bây giờ, anh em quý báu này, anh và vợ anh là những người bạn thân của tôi. Nhiều người trong anh em đã nhìn thấy trên tạp chí, mà nói về cách mà người anh em quý báu đó thế nào, Đức Chúa Trời đã sai người anh em có thể từng để cho vợ mình... Người nào đó nói chị ấy trông giống như Jacqueline Kennedy, và chị ta bối lên một trong các kiểu bối tóc dày cắt ngắn và thứ đó. Điều gì vậy? Chị ấy hiệp hội với họ hạng người như vậy, luôn mọi lúc, và cuối cùng...

Một người đàn ông tốt lấy một người phụ nữ xấu, chị ấy hoặc giả sẽ trở nên một người phụ nữ tốt hay là...Tôi muốn nói, một người đàn ông tốt lấy một phụ nữ xấu, chị ấy hoặc là sẽ thành một người tốt hoặc là anh ấy sẽ trở thành một người xấu. Hãy chỉ cho tôi người bạn đồng hành của bạn, thì tôi sẽ nói ngay bạn là người như thế nào. Hiểu không? Những người giống tính nhau, tập hợp lại với nhau. Hãy tránh xa những thứ bóng loáng!

¹⁴ Tôi leo xuống trong một hầm mỏ, ngày nọ, đường đi lên đỉnh của dãy núi trên Arizona và—và biên giới Mexico. Anh Sothmann và tôi, đang ngồi ở đây, đã cùng ở trên đó. Và tôi đã vào

trong đó và đào ra một đồng những thứ...Nó trông giống hệt như vàng. Nhưng cách duy nhất anh em có thể nói nó không phải là vàng, là nó chiếu sáng hơn vàng. Nó chiếu sáng. Còn vàng thật thì không chiếu sáng, nó sáng dịu. Hiểu không? Và nó được người ta gọi, là “vàng lừa.” Thậm chí nó còn không đáng giá như đá lẫn lộn trong đó. Người ta gọi đó là quặng sắt. Tôi nghĩ, trong các—các...Các nhà khoa học tuyên bố rằng nước và a-xít rò rỉ, và các thứ, không bao giờ đủ để làm nó rắn lại và mang nó đến một chỗ để làm nó ra thành vàng được. Vì thế nó—nó chiếu sáng tốt hơn, nhưng lại chẳng có một thành phần hóa học nào trong đó cả.

Và đó đúng là cách của nhiều Cơ-đốc nhân giả vờ tin, đấy, nó sẽ chiếu sáng, và hào nhoáng giống như Hollywood. Nhưng Hội Thánh chiếu sáng với Phúc Âm.

¹⁵ Bây giờ, chị em nào đó ở đây, Billy vừa mới chỉ cho tôi, thì khá tốt để được đưa lên tạp chí *Life* này, bức hình này, và thối phồng lên, về việc của bảy Thiên sứ, và chụp nó và đã gửi cho tôi. Đó là bức ảnh ấy. Và giờ đây nếu như các bạn để ý ở đây, như nó đã rời khỏi, cất lên lại, khi các Thiên sứ mang Sứ điệp của Họ đến, nó ở trong hình thể của một kim tự tháp; hoàn toàn đúng như những gì tôi kể với các bạn, ba tháng trước khi điều đó xảy ra, cách nó sẽ có. Đúng vậy không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Và vị Thiên sứ nổi bật nhất, với các cánh của Người phía sau trên sườn, trên lưng, nằm trên lưng, các bạn nhớ không? Và nói, “Ngài có đầu của Ngài...đến tốc độ này.” Các bạn không thấy ngay cả những cái cánh ở đó sao? Và có Thiên sứ ở đó, hoàn toàn đúng theo như cách đã được phán.

¹⁶ Vậy thì, chỉ có Đức Chúa Trời có thể làm được điều đó. Họ cũng có một bức ảnh nằm ở đây, về một người phụ nữ mà đã nói...Nhiều lần, người ta nói...

¹⁷ Trong sự—sự phân biệt, nói, “Người này ở trong bóng của sự chết, một cái bóng tối đen.”

¹⁸ Bây giờ họ nói, “Ồ, anh ta chỉ nói thế.” Đấy, đó là những người không thể đi trọn đường, họ không thể nhìn thấy được điều đó. Họ có thể hét to lên với bạn, họ có thể—họ có thể trò chuyện với

bạn; nhưng khi đến chỗ thật sự tin tất cả, toàn bộ linh hồn và thể xác, thì họ không thể làm điều đó.

Vì vậy, nhưng anh em thấy, nếu Đức Chúa Trời ở trong nó, và phán Lẽ thật, thì đây là thì giờ cuối cùng trong lịch sử. Đây là sự cuối cùng trong lịch sử thế giới. Nó đang khép lại. Sẽ không còn thì giờ nữa, lúc nào đó. Đức Chúa Trời xác nhận mọi sự, cả về thuộc linh và có tính cách khoa học.

¹⁹ Khi tôi nói, còn là một cậu bé, “Một Trụ Lửa, trông giống như một ngôi sao.”

²⁰ Bao nhiêu người nhớ, thời xưa, họ thường gọi Nó là “Ngôi Sao”? Khi Nó xuất hiện ở trên sông dưới đây, khi Ngài phán, “Như Giảng Báp-tít, được sai đến...”

²¹ Bây giờ, cuối cùng, Điều đó đến, và Nó được chụp hình. Chúng ta đã có một tấm hình ở đây, nơi nào đó. Vâng, họ nói nó ở trong góc kia; tôi không thể nhìn thấy nó. Khoa học chứng minh đó là Sự thật.

²² Và bây giờ, và nói nhiều người bị “phủ bóng.” Này, đây là một người phụ nữ, một bức ảnh. Nó đấy, thông thường, thật giống như bức ảnh nào khác; như một bức ảnh này, cái máy chụp được bức ảnh đó. Tôi nói...Một người đã tự hỏi về điều đó. Và nói với người phụ nữ ấy, “Chị bị phủ bóng sự chết, với bệnh ung thư. Có một bóng tối đen.” Bà ấy quay lại và chụp bức ảnh ấy. Người phụ nữ đó đã ở đây để làm chứng, và có lẽ còn ở đây tối nay, theo như tôi biết. Hiểu không?

Bấy giờ, có người phụ nữ với giống như một cái mũ trùm đầu màu đen ở trên chị ấy. Được rồi, bây giờ, có chứng cứ khoa học rằng đó là sự thật. Và ngay tức khắc sau khi người phụ nữ này được thông báo “khỏe mạnh,” họ đã chụp hình, và nó không còn ở đó. Cái gì đã đập vào ống kính máy ảnh lúc đó? Và điều gì đã lìa khỏi, mà không—không còn nằm trên ống kính máy ảnh khi được thông báo rằng bà ấy đã được chữa lành? Hiểu không?

Bây giờ, đứng ở đây, nói với các bạn rằng các Thiên sứ đã đến.

²³ Anh Fred, là một người...Tôi nhìn thấy Anh Fred cách đây một lát. Tôi nghĩ là anh ấy đang ở ngay đây, nhưng tôi đã không thấy anh ấy ở nơi nào đó. Ô, đằng sau đây, đúng rồi. Anh ấy đứng

cách chỗ tôi trong vòng một—một hai dặm, hay một dặm rưỡi, hoặc hai dặm, nơi tôi đứng; đã nghe tiếng nổ lớn, cảm thấy đá, và mọi thứ khác, khi nó vỡ tung. Đúng thế chứ, Anh Fred?

Và có các Thiên sứ được sai đến với Sứ điệp của họ. Và ở đây nó thậm chí ở trong hình thể kim tự tháp, như tôi đã tỏ cho các bạn thấy những gì nó sẽ xảy ra trong nơi này, kể với các bạn cách mà Họ đứng, trước khi tôi rời khỏi.

Tám hình này nối tiếp tám hình kia, qua khắp đất nước, chụp nó, đi thẳng vào Mexico, cao khoảng ba mươi dặm và ngang qua nó hai mươi bảy dặm. Và quá cao đến nỗi mà độ ẩm hay không gì có thể...Độ ẩm không vượt qua độ cao tám, hay chín dặm, thì chúng đã ở ngoài chỗ mà không có gì để làm nên độ ẩm. Hiểu không? Và điều này thì, tôi nghĩ nó cao hai mươi bảy dặm và trải dài ba mươi dặm ngang, hoặc nó là—nó là hai mươi-...hay là cao ba mươi dặm và trải dài hai mươi bảy dặm, điều này hoặc điều kia. Tạp chí *Life*, hay là tờ báo *Look* đã đăng tám hình đó. Tạp chí nào, *Look* hay *Life*? *Life*, tạp chí *Life*. Tôi nghĩ, nó được phát hành, vào ngày 17 tháng Năm. Đúng thế.

²⁴ Vậy thì nó đấy, về mặt khoa học, chứng minh rằng đó là sự Thật, vì vậy nên chúng ta—chúng ta không lo lắng về đó có phải là sự Thật hay không; cả hai mặt khoa học, và thuộc linh, những gì đã được nói đều ứng nghiệm. Vì vậy, Sứ điệp về Bảy Ấn, nằm trong phần kết của chúng, đó là Sứ điệp của toàn bộ Kinh Thánh. Bảy Ấn khép lại phần Tân Ước và niêm phong nó lại. Điều đó có thật. Bây giờ, chúng ta biết rằng đó là, bởi lời tiên tri, được minh chứng bằng khoa học, và bằng Lời. Ba yếu tố làm chứng cho điều đó, rằng đó là sự Thật.

²⁵ Cho nên, chúng ta biết rằng mình ở vào thời kỳ cuối cùng. Thời chúng ta đây. Tôi không biết còn bao lâu nữa, tôi—tôi...Ngài sẽ không bao giờ để cho chúng ta biết điều đó, bởi vì sự Tái lâm của Ngài sẽ “như kẻ trộm trong ban đêm.” Thưa các bạn, các anh, chị em của tôi, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng, bất kể thế nào. Chúng ta hãy dọn chính mình cho sạch. Hiểu không? Bởi vì, thế gian sẽ cứ tiếp tục. Họ sẽ không bao giờ biết điều đó đã xảy ra. Khi cánh cửa thương xót đóng lại, các thầy giảng đạo sẽ rao ra sự cứu rỗi, để—để khiến người ta ăn năn, cứ tiếp tục y như nó đã

có. Nó đã làm trong những thời đại khác như thế nào, và nó đã làm trong...Nó sẽ giống như thế trong thời đại này.

Và sự Cất lên sẽ xảy ra rất thình lình và rất nhanh, đến nỗi thế gian sẽ không hề nhận biết, rằng họ đã đi. Đúng. Họ sẽ không biết gì về điều đó. Ngài đến và bỏ qua Cô Dâu chưa sẵn sàng. Nó sẽ biến mất, họ vẫn không nhận biết gì về điều đó.

Vậy, hãy ở trong sự cầu nguyện. Xin cầu nguyện cho tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho các bạn. Chúng ta không biết khi nào giờ đó sẽ xảy ra, nhưng chúng ta tin sẽ chẳng còn bao lâu nữa. Hãy tránh xa những thứ hào nhoáng. Ở lại sống với Phúc âm, đấy, ở lại sống đúng ngay tại đó bây giờ, và cầu nguyện.

²⁶ Bây giờ, Billy đã viết cho tôi một bức thư ở đây, hay đúng hơn là một ghi chú, và nói người nào đó muốn dâng con. Nếu đúng vậy, (phải không?) xin đưa tay lên, nếu người nào...Vâng, có hai em bé. Được rồi, hãy mang chúng lên đây ngay. Và Anh Neville... Và tôi tự hỏi liệu chị em của chúng ta chỗ cây đàn piano có thể bước qua đây một lúc, để đàn dạo cho việc dâng những con trẻ này không. Chúng ta không muốn bỏ quên điều gì.

²⁷ Bây giờ, hãy nhớ, vào giờ này tối mai, ý Chúa, tôi sẽ ở Thành phố New York. Và chúng ta sẽ ở đó trên chiến trường, để “vì Đức tin mà đánh trận tốt lành.”

²⁸ Vậy cứ đứng ngay đây, thưa chị, nếu chị muốn. Đứng ngay ở trước đây, và tôi sẽ ẵm chúng. Vâng, thưa chị. Cảm ơn chị. Và bây giờ chúng ta...

²⁹ Bao nhiêu người sẽ cầu nguyện cho tôi? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bây giờ, nếu Chúa muốn; mà, tôi hi vọng Ngài muốn; Chúa nhật, một tuần...Nếu không có vấn đề gì đối với Anh Neville. [Anh Neville nói, “Điều đó tốt.”] Chúa nhật, một tuần, tôi sẽ quay lại đây, trên đường đi đến Louisiana, và ghé lại cho buổi nhóm tại nhà thờ này. [“A-men.”]

³⁰ Tôi muốn cảm ơn hết thảy các bạn về lòng tốt của các bạn. Quý bà ấy đã gửi đến tôi một hộp kẹo ở trên đó, tôi—tôi rất biết ơn điều đó. Tôi không biết quý bà đó là ai. Người nào đó đã gửi cho tôi một hộp kẹo và một ít bánh ngọt như thế. Nó thật, thật là ngon. Tôi vẫn còn no ngay bây giờ, và tôi—tôi cảm ơn anh chị

em. Và các bạn nghĩ những thứ nhỏ nhất đó chúng chẳng đáng là bao phải không? Chắc chắn nó có ý nghĩa rất nhiều; dấu hiệu nhỏ về sự yêu thương. Và những người khác đã trao những món quà nhỏ yêu thương nhỏ bé của họ. Và cho Billy Paul biết, và cho chúng, cùng các thứ. Tôi—tôi nhận nó, đấy. Các bạn không biết tôi thật biết ơn điều đó thế nào! Xin Chúa ban phước cho các bạn. Tôi sẽ nhớ nó, đấy, huống chi Ngài còn nhớ điều đó chừng nào. “Hể các người đã làm việc đó cho một người nhỏ nhất trong những người hèn mọn này của Ta, ấy là các người đã làm cho chính Ta vậy.” Hiểu không? Vậy thì, lòng thương xót sẽ được thể hiện khi lòng thương xót đó được ban phát ra.

³¹ Bây giờ, chúng ta có vài em nhỏ dễ thương ở đây. Xin mời các bạn...Tôi muốn các bạn ở dưới đó và hát bài *Mang Chúng Vào*, sau đó. Được rồi, mời các anh em bước lên đây chỉ một lát.

Chà, đây là em bé đầu tiên, cặp mắt nâu nhỏ đang nhìn vào tôi, với nụ cười lớn, dễ thương. Bé gái, tên nó là gì...[Người mẹ nói, “Sharon Rose. Sharon Rose.”—Bt.] Sharon Rose, đó là một cái tên tuyệt vời với tôi. [“Chúng tôi đã đặt tên cho nó, Anh Branham à, theo tên con gái của anh.”] Theo tên con gái tôi mà đã chết rồi. [“Chúng tôi đặt tên nó trước khi nó được sinh ra, thưa Anh Branham.”] Đặt tên trước khi nó được sanh ra. Nếu nó là một bé gái, anh chị sẽ đặt tên nó là Sharon Rose. [“Chúng tôi tin chắc nó sẽ là bé gái. Nó phải là vậy.”] Phải là vậy. [“Sharon Rose Goodman.”]

Các bạn biết gì không? Tôi không biết các bạn có biết điều đó hay không; nếu như vợ tôi đứng ở đây, có lẽ cô ấy hầu như ngất xỉu. Đây là kiểu váy đầm giống như của con gái tôi mặc lúc làm lễ dâng con trẻ, bé Sharon Rose. Cái này có lẽ là...Xin cho em bé này được sống; chỗ mà, Chúa đã mang con của tôi đi.

Họ của chị là gì? [Người mẹ nói, “Goodman.”] Bà và...Có phải chị ở thành phố này ở đây không? [“Chicago.”] Chicago. Anh và Chị Goodman, xin Chúa ban phước cho anh chị.

Các bạn biết không, đứa con gái nhỏ Sharon của tôi cũng giống y như thế. Tôi không nghĩ có người nào ở đây còn nhớ nó trông như thế nào. Nó có đôi mắt nâu tròn như thế, giống mẹ nó, cô bé thật đáng yêu với mái tóc đen huyền. Chỉ khoảng...

Em bé này bao nhiêu tháng tuổi? [Người mẹ nói, “Năm tháng.”—Bt.] Năm tháng. Nó khoảng tám tháng khi Đức Chúa Trời gọi nó đi. Tôi thấy nó, sau đó một thời gian ngắn. Các bạn biết câu chuyện ấy. [“Chúng tôi nghe điều đó ở nhà, trên băng ghi âm.”] Các bạn nghe điều đó ở nhà, trên băng ghi âm.

Sharon Rose đến từ Lờì. Tôi quay trở lại điều đó, từ cái tên, “Hoa hồng Sharon.” Và Ngài cần một đóa hoa bé nhỏ, trong chúng, trên bàn thờ của Ngài, vì vậy Ngài đã đem nó đi. Hiểu không? Và tôi sẽ được ở với nó lần nữa. Cầu xin bé Sharon của anh chị sống trọn đời mà nó sẽ sống trên đất này. Và cầu xin cô bé được sống với anh chị trong miền Vinh hiển, như tôi cảm thấy rằng Sharon của tôi sẽ ở với tôi vậy.

Anh chị thế nào? Hiểu không? Anh chị nói về một người nhỏ bé thân thiết, hãy nhìn này! Cô bé cứ mỉm cười luôn.

Chúng ta hãy cúi đầu.

Lạy Chúa yêu dấu, như con ẵm kho báu nhỏ bé này, một bé Sharon Rose. Chúa biết trong lòng con, Chúa ôi, những gì con đang suy nghĩ, vì vậy con không phải trình bày nó ra. Đáng ngợi khen Chúa là Đức Chúa Trời Đấng ban những viên ngọc quý báu nhỏ bé này cho lòng chúng con! Xin ban phước trên gia đình Goodman này. Xin cho cha mẹ được vinh dự, mà họ có, có được một viên ngọc như vậy trong nhà. Xin cho nó ở lại trong nhà họ, Chúa ôi. Và nếu còn có ngày mai, xin cho em bé này trở nên một người nữ được tôn trọng trong tương lai.

Và giờ này, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, vâng theo điều Ngài đã ủy thác cho chúng con, bởi tấm gương của Ngài, để làm, Ngài bông ẵm trẻ em trên tay và chúc phước cho chúng, và phán rằng, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta.” Và họ mang đứa bé này đến với con, là đầy tớ của Ngài, như Ngài đã phán các đầy tớ Ngài thực hiện công việc Ngài. Và đứng đây với tư cách là các đầy tớ của Ngài, Anh Neville, và Anh Capps, và chính mình con. Và bây giờ, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, từ vòng tay ẵm bông của người cha và mẹ, chúng con xin dâng cho Ngài bé Sharon Rose Goodman, mà chúng con dâng để sống một đời hầu việc, trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Chúa ban phước trên anh chị! [Chị Goodman nói, “Anh Branham, chúng tôi cũng còn năm cháu nữa ở nhà, hai gái và hai trai.”—Bt.] Năm đứa trẻ, ngoài đứa này! [“Vâng.”] Thật tuyệt vời! Chúa ban phước cho anh, Anh Goodman. Xin Chúa ban phước trên chị, Chị Goodman. Và xin Chúa ban phước trên bé Sharon!

Anh khỏe không, chào anh? Nào chúng ta hãy xem, tôi—tôi...Arnett. [Người cha nói, “Arnett.”—Bt.] Arnett. Arnett, đúng thế. [“Đặt tên theo—đặt tên theo tên anh.”] Đúng thế không? William, William Arnett à? [“James William Arnett.”] James William Arnett. Thật là một cậu bé tốt quí. Các bạn biết không, chúng tôi có vài điểm giống nhau rồi, cậu ấy và tôi; họ tên, và rồi chúng tôi rẽ tóc cũng giống nhau, các bạn thấy đó. Cậu ấy là một chàng trai tốt, Jimmy. Tôi đoán đó là những gì các bạn đặt tên nó, là James phải không? [“James.”] James, thế thì, được rồi.

Tôi có thể ẵm nó được chứ? [“Nó có thể cho anh ẵm.”] Tôi không biết. Nào, Jimmy, ồ, chúng ta là những người bạn thật thân thiết. Con biết điều đó, phải không? Được rồi.

Xin chúng ta hãy cúi đầu.

Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin Chúa ban phước trên gia đình này, gia đình Arnett với cậu bé xinh tốt này. Và con cầu nguyện để Chúa sẽ ban phước trên người cha của nó, mẹ của nó, những người thân yêu của nó. Họ là những Cơ-đốc nhân. Thật cha của bé đã phải tranh chiến thật khó khăn thế nào, với thuốc lá và những thứ khác, từ...Rồi xảy đến một ngày nọ, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Anh ấy giống như một người đàn bà có lòng bền đỗ mà chị đã có được ở đó. Mặc dù việc kinh doanh của anh ấy đã làm anh nản lòng, và mọi việc dường như đều thất bại, anh vẫn lấy một phần số tiền của mình và chờ đợi hết cuộc phỏng vấn này đến cuộc phỏng vấn khác, cho đến một buổi sáng điều đó đã xảy ra. Anh tin rằng nó sẽ xảy ra.

Giờ này anh ấy mang cậu bé này đến để Ngài chúc phước cho nó, Ôi Chúa, bông trái của sự kết hợp của họ. Con chúc phước cho bé James William Arnett này, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Xin cho nó sống lâu. Khiến nó trở thành một người xứng đáng của Phúc âm Ngài trong tương lai, nếu còn có ngày mai. Và, cuối cùng, khi Nước Ngài được đến, xin cho chúng con được ở đó với

nhau. Con...Các tôi tớ của Ngài, chúng con đặt tay trên nó và xin dâng nó lên cho Chúa Jêsus Christ, cho cuộc đời hầu việc này. A-men.

Chúa ban phước trên anh chị. Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Còn hai đứa trẻ nữa à? Những bé này cũng giống như vậy. Được rồi.

Tôi nghĩ các bạn có thể mang chúng lên đây, thay vì tôi phải đến chỗ các bạn. Đây là...[Anh Arnett nói, “Đó là—đó là Al.”—Bt.] Alfred, và Al và Martha. Cứ để cho hội chúng, tôi thích họ thấy trẻ con. Tôi nghĩ, khi chúng còn nhỏ, trẻ, chúng đáng yêu.

Bây giờ chúng ta hãy đặt tay trên chúng.

Tương tự như vậy, lạy Chúa là Đức Chúa Trời Toàn năng, chúng con là những tôi tớ Ngài, đặt tay trên những đứa trẻ này, anh và chị của bé trai này mà vừa được dâng ở đây. Chúng con đặt tay trên chúng để—để dâng, từ người mẹ và người cha, lên cho đôi tay của Chúa Jêsus Christ, để sống cuộc đời hầu việc, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Chúa ban phước trên các cháu, Al và Martha. Thưa chị, tôi thật vui mừng được gặp lại chị. Xin Chúa ở cùng chị.

Chàng trai trẻ này, chào ôi, cậu ấy là chàng trai tốt. Trước đây tôi cũng thường rẽ tóc như thế. Hiếu không? Nó tên gì? [Người cha nói, “Terrell Keith Walker.”—Bt.] Ke...[“Terrell Keith Walker.”] Herrell Keith Walker. Một chàng trai thật dễ thương!

Tôi tự hỏi, tôi thật sự không biết, đấy. Nó cứ nhìn tôi cứ như nó có thể nhìn. Cho tôi ẵm nó được không? [Đứa bé nói—Bt.] Được không, Keith? Ồ, nó là một bé trai bụ bẫm. Chắc chắn. Chẳng phải đó là con trai cưng sao? Herrell? [Người mẹ nói, “Terrell.”] Herrell, Terrell Keith Walker.

Lạy Đức Chúa Trời Toàn năng, từ vòng tay của cha mẹ trao cho vòng tay của Chúa Jêsus Christ, bé Terrell Keith Walker, chúng con đặt tay trên nó dâng nó lên cho Chúa Toàn năng. Như cha và mẹ của nó rất ao ước rằng đứa bé này sẽ được lớn lên trong sự rắn dạy của Đức Chúa Trời. Nếu còn có ngày mai, xin làm cho nó trở thành một đầy tớ xứng đáng với sự dâng hiến

này, vì chúng con các đây tớ Ngài đặt tay trên em bé này và dâng nó lên cho Chúa Jêsus Christ. A-men.

Chúa ban phước anh, Anh Walker. Đây là Chị Walker phải không? [Chị Walker nói, “Vâng, thưa anh.”—Bt.] Thật tốt. Anh chị có được một cháu trai kháu khỉnh, và xin Chúa ban phước trên anh chị.

[Anh Gramby nói với Anh Branham—Bt.] Được rồi, thưa anh. [Anh Gramby tiếp tục nói.] Đúng thế. [“Và cầu nguyện cho nó khi nó được sanh ra. Nó được sanh ra có một cái bướu ở hàm. Và anh đã cầu nguyện cho nó, và nó biến mất ngay.”] Bé gái này, Anh Grimsley của chúng ta...[Người anh em nói, “Gramby.”] Gramby. Tôi—tôi nhầm lẫn. Tôi có một Anh Grimsley, tôi cứ nghĩ...Anh Gramby mang bé gái này này đến. Và khi nó được sinh ra, nó đã có một cái bướu trên mặt. Và tôi đã cầu nguyện cho nó, và cái bướu kia biến mất. Và giờ này họ muốn cầu nguyện, bởi vì...Có phải ba mẹ là Cơ-đốc nhân không? [“Không phải Cơ-đốc nhân.”] Họ không phải là Cơ-đốc nhân. Và họ sợ rằng một tà linh sẽ chiếm hữu đứa trẻ, và họ muốn xua đuổi nó.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

Lạy Chúa Jêsus, trên đứa bé này, khi nó dựa trên bàn thờ... Mà, Ngài đã bày tỏ ân điển, dời cái bướu ra khỏi miệng nó. Giờ đây một tà linh cố lấy mạng sống của đứa bé này. Không nghi ngờ rằng Chúa có thể dùng bé gái này, và hoạch định về việc làm điều đó, và Sa-tan đang cố ngăn cản kế hoạch đó. Do đó, chúng con chống trả Sa-tan, trong Danh Chúa Jêsus Christ, để kéo tay của—của nó và chính nó ra khỏi đứa trẻ này; khi chúng con dâng bé cho Chúa Jêsus Christ, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. A-men.

Anh Gramby, anh tin. Đứa bé thì quá nhỏ nên khó có thể có đức tin, nhưng nó sẽ có.

³² Tôi yêu Ngài. Còn các bạn? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ngài thật tuyệt vời.

Giờ này, thưa tất cả các bạn, tôi đã hứa rằng tối hôm nay tôi sẽ đi ra lúc tám giờ ba mươi, vậy cho tôi nửa giờ. Tôi không biết về điều đó lúc này. Có lẽ tôi sẽ trễ hơn thế một chút. Nhưng bây giờ chúng ta hãy...

³³ Tôi vui mừng được thấy Anh Dauch ở đây sáng nay. Và tôi không biết người kia đi đâu; nhưng sáng hôm nay, nếu anh đã có thêm người thứ hai, có một người ngồi ngay đằng sau kia ở đó, là người thứ hai hoàn hảo với anh ấy. Tôi hỏi, “Anh Dauch là anh nào?” Tôi nhìn lui nhìn tới, và định gọi tên; rồi tôi bị buộc chặt trong Sự điệp. Anh biết không, Anh Dauch, anh trông giống như trước đây luôn. Tôi rất mừng khi thấy anh ấy trong tình trạng đó.

³⁴ Vừa mới đây thôi, tôi có một cuộc gọi đường dài từ Tucson, để cầu nguyện cho anh ấy lần nữa, vì có điều gì đó xảy ra với anh. Anh Dauch, tôi nghĩ, chín mươi hay cũng chín mươi mốt rồi. Chín mươi tuổi, tôi tin vậy, hay chín mươi mốt. Và thân thể của anh mỗi mòn dần. Nhưng, “Người công bình bị nhiều tai hoạ, nhưng Đức Chúa Trời cứu người khỏi hết.” Và lúc nào đó, khi thân thể chúng ta đi đến chỗ mà nó sẽ không còn tồn tại cùng nhau được nữa, tôi biết Ngài đang nắm giữ nó trong Tay. Dù cho xác thịt này ở trong tro bụi, Đức Chúa Trời đã hứa làm nó sống lại, trong ngày sau rốt. Và tôi rất biết ơn.

³⁵ Tôi còn nhớ Anh Dauch, khi anh bước vào trong cái hồ này đây để chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, và anh thậm chí không có một bộ áo quần nào ở đây để làm báp-têm cả, nhưng vẫn muốn làm dù sao đi nữa. Và Đức Chúa Trời đã ban ơn đối với con người đó. Thử nghĩ xem, anh đã trải qua hai mươi năm mà Đức Chúa Trời đã hứa với anh. Hiểu không? Điều đó thật là ân điển!

Và anh vẫn nằm, ngày nọ, với một trái tim hoàn toàn không hoạt động, và một cơn đau tim, đấy, thật nặng. Và nếu Đức Chúa Trời không chữa lành con người ấy và đem anh trở lại từ nơi đó, ngay tức khắc. Và tôi tin, kể từ lúc đó, bác sĩ của anh ấy đã chết. Đúng không? Tôi hiểu...Vâng, thậm chí chính vị bác sĩ đó, bác sĩ người Do-thái mà—mà đã tận tình chữa trị cho anh ấy, và các thứ, và đã đứng ở tiền sảnh và nói chuyện với tôi về anh ấy, ông ta đã qua đời rồi. Hiểu không?

Chao ôi, thật nhiều, thật sâu nặng biết bao là tình yêu thương của Ngài, Ôi Chúa! Tình yêu Chúa lớn lao dường nào!

36 Bây giờ, chúng ta có một số chiếc khăn tay ở đây để chúng ta cầu nguyện trên, chỉ một lát. Nhưng tôi định nói một chút ít về đức tin, và rồi chúng ta sẽ thấy những gì Chúa dẫn dắt, những gì chúng ta sẽ làm từ đó trở đi. Ô, chúng ta hãy cứ giao phó nó lên cho Ngài, đó là cách tốt nhất. Ô, được cùng ngồi với nhau trong các nơi trên Trời!

37 Tôi đã nói với một vài người bạn của tôi, ngày hôm nay, sau khi tôi đi ra khỏi quán Blue Boar ở đằng kia. Và tôi nói, “Các anh sẽ ở lại để nhóm chứ?”

38 “Vâng.”

39 Tôi nói, “Các anh sẽ có khả năng phải lái xe đến mười hai hay một giờ.” Họ mong về đến nhà khoảng sáu giờ sáng, những con đường dài. Nhớ rằng, họ là con người, và mệt mỏi giống như tôi. Một con đường đi xuống Tennessee, và quanh đó, họ đang đi. Xin Chúa ban phước cho họ.

40 Có rất nhiều điều tôi có thể nói; tôi cứ sắp xếp mọi lúc. Nhưng tôi—tôi không đến gặp các bạn thường xuyên, và tôi—tôi—tôi thật thích được tâm tình với các bạn, dù thế nào đi nữa. Song nếu tôi không đến để kể cho các bạn tất cả những điều tôi nghĩ về các bạn, ở đây,...Hiểu không?

Tôi muốn nói đến họ những người anh em. Một số người đã hủy bỏ buổi nhóm ở nhà thờ của họ.

41 Anh Jackson, ở đây sáng hôm nay, đã thông giải tốt một—một tiếng lạ mà anh em nào đó đã nói, và xác nhận hay chốt lại vấn đề rằng Điều đó là Đức Chúa Trời. Các bạn có để ý không, Ngài không bao giờ nói Nó không sai, Ngài chẳng hề nói Nó không phải vậy; Ngài chỉ đưa ra cảnh báo để lắng nghe. Hiểu không? Hiểu không? Vì vậy, Anh Junior đã ở đây sáng nay, và hủy bỏ buổi nhóm ở nhà thờ của anh.

Và tôi hiểu rằng những anh em khác từ dưới...các giáo hội khác, ở dưới Sellersburg cũng ở đây.

42 Và—và Anh Ruddell, anh ấy có mặt ở đây sáng nay. Tôi không biết tối nay họ có đến đây hay không. Được rồi, lại ở đây tối nay! Ô, Chúa ban phước cho anh, Anh Ruddell. Và anh em...

Tôi thật sự không thể diễn tả được điều đó, đúng những gì tôi suy nghĩ. Nhưng có lẽ...Ồ, khi chúng ta qua đời này, tôi muốn được ngồi với các bạn trong chỉ mười ngàn năm, với mỗi người, anh em biết đấy. Lúc ấy, đấy, chúng ta sẽ bàn tất cả điều đó.

⁴³ Và đương khi mùa gặt thì chín, mà con gặt lại ít, chúng ta hãy đào ngay vào điều đó, bởi đó có thể là cơ hội để chúng ta gặt hái tội nhân. Có lẽ có thể người nào đó tối hôm nay có thể thay đổi toàn bộ đường lối của mình.

Và nếu đó không phải là thì giờ, sáng hôm nay, thì tối nay có thể kết thúc những Sách này. Hãy nhớ, sẽ không có một ai bước vào nữa khi tên của họ được cứu chuộc.

Trước khi, bây giờ, mọi người nghe thật kỹ trước khi tôi đọc Kinh Thánh.

⁴⁴ Hết thấy những người được cứu chuộc, Đức Chúa Trời đã ghi tên họ vào Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi thế gian này được dựng nên. Bao nhiêu người biết điều đó? Đó là lời Kinh Thánh. [Băng trống—Bt.] Và những kẻ chống nghịch Đấng Christ, trong những ngày sau rốt, sẽ giống rất gần như những người thật, Hội thánh thật, mọi thứ thật giống như Giu-đa vậy, đến nỗi nó sẽ dễ dàng chính những người được Chọn nếu có thể được. Đúng thế không? Nhưng chẳng người nào có thể đến cùng Chúa Jêsus ngoại trừ Đức Chúa Trời sai người ấy đến, và hết thấy những kẻ Đức Chúa Trời đã ban cho với Ngài thì sẽ đến với Ngài. Và khi Chúa Jêsus lấy Sách đó, cái tên cuối cùng...

⁴⁵ Thấy đó, hết thấy những người trong thời đại Luther, Ngài đã kéo họ ra. Hết thấy trong thời đại Wesley, Ngài kéo họ ra. Tất cả trong những thời đại khác, và thời đại Ngũ tuần, Ngài kéo họ ra. Họ qua đây, sẽ không bị phán xét với những người khác. Họ đang được cất lên. Và rồi khi tên cuối cùng được gọi ra, mà đã được ghi vào Sách Sự Sống của Chiên Con, đã bị giết từ trước khi sáng thế; khi nào cái tên đó cuối cùng đã được cứu chuộc, thì công việc của Ngài được hoàn tất, Ngài đến để tuyên bố những người mà Ngài đã cứu chuộc. Điều đó làm cho tấm lòng của chúng ta rỉ máu. Nhưng nếu điều đó cứ tiếp diễn một ngàn năm sau, thì sẽ không có một ai được cứu chuộc.

Và không ai có thể được cứu chuộc ngoài những người có tên trong Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi lập thế gian. Họ là ai vậy? Tôi không biết. Chẳng có ai biết, đấy, chỉ một mình Đức Chúa Trời biết mà thôi. Tôi tin rằng mỗi người trong chúng ta, đều có tên mình được ghi vào Sách đó. Nếu tên tôi có ở trong đó, thì tôi chắc chắn được ở đó; nếu không có, thì tôi sẽ không ở đó. Chỉ thế thôi. Đấy, thật sự, điều đó hoàn toàn tùy thuộc vào Đức Chúa Trời. “Điều đó chẳng phải bởi người nào ao ước, hay người nào bôn ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời thương xót.” Hiểu không?

⁴⁶ Bây giờ chúng ta hãy đến với Lời giờ này, với tất cả sự kính kiền và chân thật. Và tôi nghĩ đó là điều chúng ta phải làm, các bạn biết đấy. Chúng ta hãy ngưng rất nhiều thứ vớ vẩn! Hãy có lòng tôn kính, chân thật!

Tôi để ý thấy rằng những sự xưng nhận đó thỉnh thoảng khi họ...Trên ti-vi, khi họ có buổi nhóm của Billy Graham; không có gì chống lại Billy Graham. Nhưng ở ngoài kia tại California, người này đã giảng một Sứ điệp tuyệt vời tối hôm qua; giảng chính điều giống như điều mà tôi đã giảng ở đây cách đây không lâu, về Đa-ni-ên, “Người đã bị cân trên cái cân và thấy là kém thiếu.” Bao nhiêu người đã thấy điều đó? Nhiều người trong anh em, tôi đoán vậy.

⁴⁷ Nhìn kia, các bạn có để ý đến những người kia đến từ các lối đi, vừa nhai kẹo chewing gum, vừa cười cợt, đâm nhau không? Đó chẳng phải là đang đi giữa cái chết và Sự sống. Điều đó không buồn rầu vì tội lỗi, và ăn năn. Hiểu không? Đó chỉ là những gì Billy đã nói, “Hãy quyết định.” Và một quyết định, lạnh lùng, khô khan, chẳng là gì cả, không việc gì cả. Các bạn cần phải ăn năn vì tội lỗi, và quay khỏi nó.

Và chính Billy đã nói, “Chứng minh điều đó, trong số ba mươi ngàn người, các bạn không thể tìm được ba mươi người trong một năm.” Ngày nọ, ông nói, “Có vấn đề gì với New York? Tôi đã tổ chức buổi nhóm lớn ở tại đó, và điều gì đã xảy ra? Tội lỗi càng tệ hại hơn bao giờ hết.”

⁴⁸ Và nó sẽ tiếp tục trở nên tồi tệ hơn. Sẽ không có sự...sự ăn năn dân tộc. Dân tộc đã chết. Chỉ các bạn, những cá nhân; và

chẳng bao lâu điều đó sẽ chấm dứt, nếu nó không xảy ra rồi. Bây giờ, các bạn hãy đánh dấu điều đó, bởi các con cái trẻ. Thấy cho đến tận đâu Anh Branham...Không phải Anh Branham. Đó là những gì tôi đã nói là đúng hay sai. Tội lỗi sẽ càng ngày càng tệ hại hơn cho đến một ngày các tầng trời sẽ bén lửa, nó sẽ rơi xuống trái đất, và trái đất sẽ bốc cháy với sức nóng hừng hực. Nhưng, kẻ Được Chuộc sẽ không ở đây lúc đó, họ sẽ được cất lên.

⁴⁹ Bây giờ trong Sách Phúc âm Mác chương thứ 11, Giảng Nhất 4:4 và trong Ma-thi-ơ 28:20, tôi muốn đọc.

⁵⁰ Nào, trước hết, tôi muốn đọc từ Phúc âm Mác, chương thứ 11, và câu thứ 12 đến câu thứ 24.

Hãy lắng nghe thật kỹ giờ này khi chúng ta đọc. Và bây giờ đây là quay trở lại một bài chứng đạo nho nhỏ, và một vài từ ngữ của sự hô hào cổ vũ, và rồi chúng ta sẽ thấy những gì Chúa bảo chúng ta phải làm. Xin mọi người cứ ngồi nguyên vị trí và cầu nguyện giờ này, khi chúng ta đọc.

⁵¹ Mác 11:12.

Và sáng ngày, khi họ...đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đói.

Và thấy đằng xa một cây vả có lá, Ngài đến đó cách vui mừng xem hoặc có chi chẳng; và khi tới gần rồi, chỉ thấy có lá mà thôi, vì bấy giờ không phải mùa vả.

Và Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng cây vả rằng: Chẳng hề có ai ăn trái của mày nữa từ bây giờ trở đi. Và các môn đồ nghe lời ấy.

Đoạn đến thành Giê-ru-sa-lem, và Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán ở đó, lại lật đổ bàn những người đổi bạc, và ghế những kẻ bán bồ câu.

Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua đền thờ.

Rồi Ngài dạy dỗ chúng mà rằng: Há...chẳng có chép: Nhà Cha Ta sẽ gọi là...nhà cầu nguyện của muôn dân hay sao? Nhưng các người đã làm thành cái hang trộm cướp.

Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo nghe mấy lời, bèn kiếm cách diệt Ngài; vì họ—vì họ sợ Ngài, tại cả đoàn dân cảm động sự dạy dỗ của Ngài lắm.

Đến chiều tối, Ngài đi ra khỏi thành.

Sáng hôm sau, (bấy giờ là ngày khác), khi họ đi ngang qua, thấy cây vả đã khô cho tới rễ.

Trong vòng hai mươi bốn giờ, phép lạ đã xảy ra, sau khi Ngài phán với nó, “Chẳng hề có ai ăn.” Không điều gì, trông giống như, đã xảy ra lúc đó; nhưng, ngày hôm sau, nó đã bị khô đi.

Bấy giờ Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua, thưa cùng Ngài rằng: Thầy ơi, coi kìa! Cây vả Thầy đã rửa nay khô đi rồi.

...Chúa Jê-sus trả lời người, phán với họ rằng: Hãy có đức tin đến Đức Chúa Trời.

Quả thật, Ta nói cùng các người, ai sẽ biểu hòn núi này rằng: Phải cất mình lên, và quăng xuống biển, nếu người chẳng nghĩ ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, thì đều đó sẽ thành cho.

Bởi vậy, Ta nói cùng các người: Mọi điều các người xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin đã được, tất đều đó sẽ ban cho các người.

Khi các người đứng cầu nguyện, nếu các người có sự gì bất bình cùng ai, thì hãy tha thứ, để Cha các người ở trên trời cũng tha lỗi cho các người.

Nhưng nếu các người không tha thứ, thì Cha các người ở trên trời cũng không tha lỗi của các người đâu. (Đó là điều kiện.)

52 Bây giờ tôi xin đọc Giăng Nhất 4:4.

Hỡi các con cái bé mọn, phần các con là thuộc về Đức Chúa Trời, đã thắng được họ rồi, vì...(hãy nghe kỹ)... Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.

53 Tôi xin đọc lại một lần nữa bây giờ.

Hỡi các con cái bé mọn, phần các con là thuộc về Đức Chúa Trời, đã thắng được họ rồi: (nói về kẻ nghịch lại

Đấng Christ), vì Đấng mà ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thể gian.

Hai đại từ, đây, “kẻ,” là đại từ nhân xưng; “kẻ” mà ở trong thể gian, và “Đấng” mà ở trong bạn. “Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thể gian.”

⁵⁴ Bây giờ, và chương—chương thứ 28 của Phúc âm Ma-thi-ơ, và câu thứ 20.

Dạy họ giữ hết cả mọi điều mà Ta đã truyền cho các người:...này, Ta thường ở cùng các người luôn, cho đến tận thế.

⁵⁵ Bây giờ một chủ đề từ phân đoạn đó, tối hôm nay, tôi muốn dùng đây như một đề tài: *Ngài Là Đấng Ở Trong Bạn*. Và trên cơ sở này tôi muốn gây dựng đức tin, dĩ nhiên, dành cho buổi nhóm cầu nguyện. Và thật là nhanh...

⁵⁶ Bây giờ, như tôi đã nói với các bạn, tôi muốn thông báo cho các bạn về những sự việc vừa mới xảy ra. Và tôi luôn luôn chờ cho đến khi tôi đến với hội—hội thánh ở đây, để nói về những sự việc đó. Và rồi nếu những người khác muốn nghe nó, thì họ có thể thu thập qua băng ghi âm. Nhưng tôi đợi cho đến khi tôi được ở đây.

Và có, ít nhất, đối với sự kiện mà tôi định kể với các bạn ngay bây giờ, có rất nhiều người ở đây là chứng nhân về những điều này, là các anh em tín hữu Cơ-đốc. Một người đã có mặt lúc đó, là Anh Banks Wood. Người khác nữa cũng có mặt ở đó, là Anh David Wood. Người khác nữa, có mặt tại đây, là Anh Evans và con trai của anh, Ronald. Anh em khác có mặt ở đây, là chấp sự cao quý của chúng ta, Anh Wheeler. Và người khác, hiện diện, là Anh Mann. Anh Mann ở đây không, đến từ New Albany? Một thầy giảng Giám Lý mà tôi đã làm báp-têm trong Danh Chúa Jê-sus Christ, vừa mới đây, anh ấy cũng có mặt ở đó, khi điều này xảy ra.

⁵⁷ Đã có lúc nào đó, trong một vài năm, mà tôi đã có một gánh nặng đè trên ngực mà tôi...trong lòng tôi. Điều đó đối với tôi dường như tôi đã làm điều gì sai trái. Và tôi đã tìm lại quãng đời của mình, hết lần này đến lần khác, để xem có gì sai trật. “Chúa ôi, nếu—nếu con đã làm những điều gì không phải, thì

xin Ngài bày tỏ ra nó cho con, những gì sai trật, và con sẽ đi và làm cho đúng.” Thế nhưng chẳng có điều nào được bày tỏ ra cho tôi cả. Tôi nói, “Mình đã làm tổn thương người nào đó chẳng? Mình đã bỏ bê chuyện gì đó chưa hoàn tất? Mình đã...mình đã đọc đủ chưa? Mình cầu nguyện đủ không?” Và tôi cứ tiếp tục đọc và cầu nguyện. Và—và tôi—tôi nói, “Xin bày tỏ điều đó cho con. Có phải con đã làm tổn thương người nào đó, ở nơi nào đó chẳng? Nếu vậy, con sẽ sửa lại cho đúng. Chỉ bày tỏ cho con; con không muốn mang gánh nặng này.” Và trong năm năm qua, từ khi tôi bước chân ra khỏi cánh đồng truyền giáo, có một gánh nặng canh cánh bên lòng tôi.

58 Tôi đi lên núi. Tôi đi xuống biển. Tôi đi khắp nơi, và cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện, mà điều đó vẫn không được bày tỏ. Và tôi đã nghĩ đến mọi thứ, nếu như tôi đã làm điều gì. Nhưng nó, vẫn còn, không được bày tỏ ra; giống như, tôi chỉ ở trong vòng luẩn quẩn.

Và thật lạ là điều này đã được cất đi đúng vào lúc Sứ điệp này được ban đến, đây, trong sáng hôm nay. Vậy thì, phải chăng đó là Đức Chúa Trời giữ lại cho thời điểm này? Tôi không biết. Xem đây, tôi...Những sự này thấy đều nằm trong tâm trí tôi. Các bạn có thể tưởng tượng xem những gì ở trong lòng con người khi các bạn kiên nhẫn chịu đựng với điều đó, đây, nghĩ về những gì đang xảy ra; và, biết, để nói cho dân sự, biết rằng một số người sẽ đi sai lệch, và một số đi theo đường *này*, và một số đi theo đường *kia*. Và các bạn biết nó như thế nào. Và một số sẽ tin, còn một số khác sẽ không tin. Và, nhưng đó là những gì bạn phải gánh chịu.

59 Làm sao bạn có thể nói điều đó không có sự tổn thương? Làm sao bạn có thể nói điều đó, rằng nó sẽ mang lại ảnh hưởng? Làm sao bạn có thể nói điều đó, để thể hiện với mọi người rằng bạn không—không chỉ trích vào họ, rằng bạn yêu thương họ? Làm sao bạn có thể nghiêm ngặt và vững vàng, và tuy nhiên cứ yêu thương? Và, ồ, bạn sẽ trình bày điều đó như thế nào? Và thế thì khốn khổ cho tôi nếu tôi không trình bày ra điều đó! Hiểu không? Và các bạn thế đấy. Hiểu không? Không lạ gì, nó cứ làm cho bạn thấy bất an và đau đớn.

⁶⁰ Tôi đã đi xuống từ—từ...đi lên từ Arizona, để gặp một nhóm các anh em ở đây, mà cùng đi săn với tôi ở Colorado, mỗi năm.

Bây giờ, một số người đã tự hỏi, “Tại sao anh lại đi săn? Điều gì khiến anh làm vậy?”

Thấy đó, ở đây, bạn được đầy dẫy, còn tôi thì rỗng không; *chỗ kia*, tôi đang no đủ, vậy nên tôi có thể làm cho trống không. Hiểu không? Vậy thì, tôi không phải đi chỉ để săn thú.Ồ, nhiều người, bất cứ ai ở đây đi với tôi, đều biết rằng tôi đi qua hàng trăm đầu con thú săn mà không hề đụng chạm đến chúng. Tôi không muốn.

⁶¹ Vậy thì, cách đây không lâu ở đây, tôi bắt đầu tập bắn thú săn cho những thương gia Cơ-đốc, thì họ đi ra và nói, “Billy à, kiểm cho tôi con bò đực, kiểm cho tôi con bò cái, kiểm cho tôi con nai có sừng, lấy cho tôi cái *này*, hay cái *kia*, cái *nọ*.” Tôi đi ra và chỉ bắn thú săn, từ bên trái và bên phải. Chúa đã giúp tôi để tôi có thể nhìn và tìm được con thú, và những đường bắn thật tuyệt, và nhắm trúng chúng. Còn—còn họ chỉ đứng quanh quẩn ở ngoài và nói về việc kinh doanh của họ.

⁶² Rồi Chúa bảo tôi đừng làm thế nữa. Và tôi—tôi cảm thấy thật tệ về nó, vậy nên tôi đã hứa với Ngài tôi không làm điều đó nữa. Không. Tôi nói, “Nếu đó là trường hợp khẩn cấp và ai đó đang rất cần nó, thì tôi sẽ làm điều đó. Nhưng nếu họ không cần đến nó, thì tôi sẽ không làm.” Thật sự một số người, họ có nhiều tiền để mua thịt bò và các thứ khác. Vậy tại sao tôi làm thế? Hãy để cho thú vật sống nếu bạn không định dùng chúng.

⁶³ Vì vậy tôi quyết định đi một mình. Và bất cứ người nào, từng đi săn với tôi, đều biết tôi không săn chung với ai cả. Tôi tự đi riêng ra, một mình. Tôi đi với họ, để tạo tình thân vào ban đêm, đứng thành vòng tròn và cầu nguyện, và đại loại như vậy.

Nhưng có nhiều mục sư truyền đạo khác đã ở đó. Đã có, lên núi năm nay, là Anh Palmer của chúng ta. Tôi tin tôi đã thấy anh ấy ở đâu đó một lát...Đây này, đang ngồi ở đây, Anh Palmer. Và một Anh Bob Lambert, anh ấy có mặt ở đây sáng nay, tôi nghe tiếng nói của anh la lên ở đâu đó. Tôi đoán anh ấy vẫn còn ở đây. Và rồi có một anh em...hai chàng trai nhà Martin, tôi nghĩ họ còn

ở đây. Có phải không, các chàng trai nhà Martin? Anh em, Anh em nhà Martin. Anh đã gọi tôi ngày nọ, điều đó tốt. Chàng trai đó đã được chữa lành, anh em truyền đạo đó.

⁶⁴ Có anh ở đây không, người mà tôi đã cầu nguyện cho, trên điện thoại, ngày nọ? Tôi quên tên của anh ấy, từ dưới Arkansas kia. Vợ anh đã gọi điện cho tôi; người này bị sưng phù lên trong sườn, và sốt cao, gần chết. Cũng có một người giống như vậy được gọi ra, dưới buổi nhóm ở—ở Little Rock, hay buổi nhóm ở Hot Springs, đang ngồi trong buổi nhóm.

Và đó là một anh trông thanh lịch. Nếu anh ấy có mặt ở đây, tôi nghĩ anh ấy sẽ không đưa tay lên giờ này, chút nào đâu. Nhưng tôi đã quên tên anh ấy. Tôi không thể nghĩ ra tên anh ta. [Người nào đó nói, “Anh Blair.”—Bt.] Blair, Anh Blair. Người nào đó...

Ồ, bây giờ, ngồi trong buổi nhóm tại Little Rock, bao nhiêu người đã ở đó, tôi muốn nói, ở Hot Springs, bao nhiêu người đã có mặt ở buổi nhóm đó? Và Chúa Thánh Linh đã kêu gọi người trẻ tuổi đó và nói với anh ta rằng ma quỷ đang cố thuyết phục để khiến anh chống đối tôi, nói tôi là một “tiên tri giả.” Và người đó đã làm chứng đó là sự thật. Các bạn thấy những gì ma quỷ đang làm không? Người này không đi đến bác sĩ. Anh ta không tin tưởng vào việc đi đến các bác sĩ. Nhưng Sa-tan biết rằng căn bệnh này sẽ đánh gục anh ta, và nó có thể giết chết anh ta ngay tại đó. Hiểu không? Vì vậy nó cố khiến cho anh ta chống đối tôi. Và Chúa Thánh Linh, bởi ân điển, đã kêu gọi anh ta ra và bảo anh ta đừng làm việc đó; người ấy, là một người lạ, đã yêu cầu anh ta đừng làm việc đó.

⁶⁵ Và một đêm khác, vợ anh ấy gọi điện cho tôi và nói rằng, “Anh Branham, tôi nghĩ rằng anh ấy sắp chết.” Nói, “Anh ấy bị—anh ấy bị sưng hết cả người. Và, chứng sốt của anh ấy, anh ấy gần như, không còn biết gì nữa.” Và nói, “Điều cuối cùng anh ấy nói là, ‘Hãy gọi Anh Branham.’”

Tôi nói, “Chị có cái gì đó không, cái ví chị có một khăn tay không?”

“Không.” Tôi đang ở Tucson; còn chị ấy ở Arkansas.

Và tôi nói, “Chị có cái gì đó không?”

Chị nói, tôi nghĩ, “cái khăn quàng” của chị ấy.

Tôi nói, “Vậy thì hãy đặt tay chị trên cái khăn đó, và giữ ống nghe bằng tay kia.” Và tôi đã cầu nguyện xin Chúa tỏ lòng thương xót Ngài trên anh ấy và chống trả kẻ thù đó.

⁶⁶ Và chị ấy đi và đặt chiếc khăn quàng trên người chồng. Và sáng hôm sau, anh ấy gọi cho tôi.

Vậy thì, trong khoảng hai mươi bốn giờ, hoặc ít hơn thế.

⁶⁷ Anh em yêu quý của chúng ta, tôi chưa thấy anh ấy tối nay, Anh Roy Roberson. Và từng có lần, các bạn biết, Anh Roy hầu như là một quân nhân. Nếu có anh ở đây, tôi—tôi hi vọng anh ấy hiểu, bởi vì tôi—tôi—tôi không lên án điều đó. Nhưng mọi thứ trong quân đội đều khắt khe, anh ấy là trung sĩ trong Quân đội, các bạn biết đấy, và các bạn phải hầu như quản lý nhiều người giống như họ thực hiện trong Quân đội. “Ồ, những điều thiêng liêng này dành cho người nào khác,” chứ không phải anh ấy! Nhưng Chúa đã cứu anh. Anh ấy chắc hẳn đã chết; họ đưa anh ra chỗ dành cho người chết, trong một thời gian lâu. Chúa đã chữa lành anh; anh đi theo kể từ đó. Nhưng mọi thứ thuộc linh này, và những khả tượng, thì anh ấy không biết về.

⁶⁸ Và cách đây không lâu, nhiều người biết về khả tượng mà đã được ban cho Anh Roy thậm chí trước khi tôi đi ra đó, về việc anh ấy nhìn thấy tôi đứng trên núi ở đó, trong Ánh sáng ấy, và một Tiếng đến từ tôi. Điều đó đã lấy mọi nghi ngờ ra khỏi Anh Roy.

⁶⁹ Và đêm nọ anh ngã bệnh trong một nơi như vậy cho đến khi bệnh tình rất nặng, và bị sốt rất cao, và mọi thứ. Và bác sĩ cho anh thuốc, mọi thứ, và rồi nó chẳng có ích gì. Và anh thậm chí đến chỗ mà anh không thể tự xê dịch nữa. Hai chân của anh và các thứ đã, giống như, bị tê liệt.

⁷⁰ Và anh em trẻ tuổi tội nghiệp ấy đã bị trúng những mảnh đạn, từ khẩu tám mươi tám, khẩu tám mươi tám của Đức. Và nó—nó đúng là...Và tôi nghĩ chắc cả đại đội của anh đều bị chết hết, trừ anh, và anh bị những mảnh đạn bay tới.

71 Và các bạn biết điều gì đã xảy ra không? Tôi nói với người vợ cao quý của anh, Chị Roberson, để...Chị ấy nói...Tôi nói, “Có cái gì ở đó không?”

72 Chị nói, “Tôi có cái khăn tay mà anh đã từng cầu nguyện trên nó.”

73 “Đi lấy nó.” Và lúc đó tôi đang ở Tucson, và đặt tay chị trên chiếc khăn đó, và cầu nguyện và quở trách, và nói, “Chị Roberson à, nó sắp ra khỏi.”

74 Đúng là Điều gì đó mách bảo tôi ở đó, “Nó sắp lìa khỏi. Hãy nói điều đó!” Và trong vòng nửa giờ, cơn sốt đã hết; anh ở trong bếp, lục tìm thứ gì đó để ăn. Thấy không? Thấy không?

75 Những gì tôi đang cố gắng nói là, “Đừng bao giờ đánh mất sự tự tin của mình.” Đừng để Sa-tan bảo bạn nói xấu về tôi; bởi vì, có nhiều. Nhưng các bạn hãy giữ vững sự tự tin ấy; bởi vì, nếu các bạn không giữ, thì điều đó sẽ không xảy ra. Đừng dòm ngó tôi, như một con người; tôi là con người, tôi đây những lỗi lầm. Nhưng hãy chăm xem những gì tôi nói về Ngài. Chính là Ngài. Ngài là Đấng ấy.

76 Khi chúng tôi ở tại Colorado, đấy, khi chúng tôi lên đó, rồi chúng tôi đi về. Và trời ở đó thật hanh khô. Thú săn thì hiếm. Anh Wheeler, Chúa đã ban phước cho anh ấy và cho anh ấy một—một chiến lợi phẩm tốt đẹp, và chúng tôi rất vui mừng về điều đó. Đó là lần đầu tiên anh ấy từng đi săn bắn trong rừng, và Chúa đã ban phước cho anh ấy. Và rồi tôi đã bắn được một chiến lợi phẩm lớn mà tôi đã tìm kiếm trong suốt hai mươi năm, cứ theo dõi nó, Anh Banks và tôi đã theo dõi nó trong khoảng thời gian dài. Và khi tôi đã...Cây súng săn của tôi trong vùng nóng bức, đưa nó vào một nơi lạnh, nó phồng lên ở báng súng, mặc dầu đã được bao trong lớp nhựa. Và nó bắn sâu vào nhiều in-sơ, và đánh trúng vào con thú, đang đứng giữa những cây, nơi mà không đụng vào nó; thấp hơn tầm đạn, mà người ta hẳn bắn giết thú rừng trong một giây. Nhưng nó đánh vào con thú ấy quá cao, nó, nó nhảy lên, giống như nó ngã xuống như thế.

77 Và Billy cùng đi với tôi, và cậu ấy nói, “Cái đó đã hạ gục nó.” Và tôi cũng nghĩ như vậy; nhưng khi chúng tôi đi qua đó, thì

không phải. Anh ấy nói, “Anh bắn trúng một cây.” Tôi nhìn lên nhìn xuống, chẳng tìm thấy một dấu vết nào trên cây. Và rồi tôi đi tìm kiếm nó.

Và rồi ở đó có một dấu hiệu cảnh báo. Thực ra có một trăm người, ở ngay trên chúng tôi. Và Anh Palmer và nhiều người khác làm chứng về sự việc đó. Và Anh Evans, đúng vậy, anh ấy đã ở đó; Anh Welch Evans và cậu con trai của anh, là Ronnie. Tôi tin là tôi đã gọi họ, cách đây một lúc. Và rất nhiều người đã đi trên chúng tôi, những gì họ gọi là trại bò ở trên đó, nơi mà những người chăn bò ở lại và cỡi, giữ những con bò bị cô lập. Tôi vẫn thường ở trong những trại bò đó chăn bầy gia súc và giữ nó cách biệt ra.

⁷⁸ Và rồi, vì vậy, ở trong đó, có khoảng một trăm người. Nhưng ai cũng biết, trong vùng ấy, khi được dự báo có một trận bão tuyết, tốt hơn hết là bạn hãy nên mau chóng rời khỏi ngay bấy giờ. Đó là lý do tại sao Anh Palmer và bọn họ rời khỏi sớm, bởi vì họ chỉ có một hộp số ba tốc độ trên xe hơi của họ, và họ phải ra khỏi nơi đó; bởi vì, thời tiết, các bạn ở chỗ đó, và các bạn có thể ở lại trong nhiều tuần. Vì vậy họ nói, “Có một trận bão tuyết sắp đến,” dự báo thời tiết, trên báo chí, ra-đi-ô. Cứ chất đồ lên, mọi thứ ở quanh đó người ta đã dời đi hết. Họ phải đi, ngay lúc này, bởi vì họ biết cần phải ra khỏi nơi đó.

⁷⁹ Nhưng các anh em đồng lao của tôi có hai giấy phép săn bắn hươu nai, và họ—họ không muốn đi. Vì vậy tôi—tôi nói, “Thôi được, chúng ta sẽ ở lại.” Nhưng tôi có một buổi nhóm sắp đến, trong khoảng sáu ngày, và tôi phải quay về với Tucson.

⁸⁰ Vì thế, người vợ thân yêu của tôi, tôi...chúng tôi đã kết hôn hai mươi hai năm. Và hai mươi năm, vào kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi, tôi đã lên nơi đó mỗi lần; thật tình cò đựng phải nơi đó. Vì vậy tôi—tôi đã có một chỗ quen thuộc mà tôi luôn đi bộ ra đó và cầu nguyện, và nó trông giống như một nơi mà tôi đã đưa cô ấy đến.

⁸¹ Anh em biết không, tôi muốn làm hầu như một việc nhỏ, anh em biết đấy, tôi không có đủ tiền bạc để thực hiện một chuyến đi săn và tuần trăng mật của mình, vì vậy tôi—tôi—tôi hầu như đã dẫn vợ tôi đi cùng trong chuyến đi săn để hưởng tuần trăng mật. Vì vậy chúng tôi đã ở tại New York, và tôi nhớ đã giúp cô

ấy sắp xếp các khúc gỗ và các thứ khác, để làm thành một chỗ ở. Và tôi đã có được một chỗ bé nhỏ ở đó, tôi luôn luôn nghĩ về cô ấy mỗi khi tôi đến chỗ đó vào dịp kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Ngày hai mươi ba tháng Mười là khi mùa săn bắn diễn ra ở đó. Và, hai mươi năm, tôi đã không có mặt ở nhà, thường xuyên ở trên đó.

⁸² Vậy ngày đó là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Và Anh Mann...Tôi nói, “Bây giờ nếu các anh em...” Tôi nói, với ngọn lửa, buổi sáng hôm đó, “Bây giờ nếu...” Đúng hơn là, đêm hôm đó. “Nếu tất cả anh em muốn ở lại bây giờ, thì hãy nhớ, chúng ta có lẽ sẽ ở đây suốt một tháng đấy.” Bởi vì tôi đã thấy lớp tuyết dày đến hai mươi bộ rơi xuống chỉ chốc lát, qua đêm. Thật sự, anh em sẽ đi ra nơi đó, và anh em thật khô ráo và sạch đẹp; và sáng hôm sau, thì lớp tuyết phủ dày *này*, phủ lút, có lẽ phủ qua nóc lều của anh em. Vì thế lúc đó tôi nói...Và rồi anh em ở lại đó cho đến khi tuyết đó tan chảy. Vậy anh em ở khoảng mười lăm đến hai mươi dặm phía sau đồng vắng. Và thế nên tôi đã nói...Và nếu tình hình trở nên khẩn cấp, dĩ nhiên, họ đưa trực thăng cứu hộ đến và đem các bạn ra. Nhưng, thường thường, họ chỉ...không ai chết cống, họ cứ phải chờ đợi ở đó.

⁸³ Vì thế mọi người đi ngay khi họ nghe dự báo, đúng hơn là, thời tiết đó. Vậy nên chúng tôi trở về chỗ đó, và tôi nói, “Bây giờ anh em hãy quyết định. Nếu anh em muốn ở lại đây, thì tôi cũng ở lại để cùng săn với anh em, và tôi sẽ gọi điện về cho vợ tôi và chúc cô ấy, ‘Kỷ niệm ngày cưới Vui vẻ!’” Nhưng tôi nói, “Rồi, trong việc đó, tôi cũng sẽ, tôi sẽ, chúng ta sẽ...Chúng ta sẽ mua một ít hàng tạp hóa, vì chúng ta có thể phải ở lại đây.” Chúng tôi đã hết sạch bánh mì lúc đó. Và tôi không muốn thấy những chiếc bánh rán nữa trong một khoảng thời gian dài, những chiếc bánh kẹp ấy! Vì vậy, lúc ấy, tôi đã ăn chúng ở Canada, trong gần hai mươi một ngày, và tôi chắc chắn giờ đã quá ngán chúng rồi. Và vì vậy nên tôi muốn mua thêm ít bánh mì.

⁸⁴ Vậy họ cứ nói họ muốn ở lại. Cho nên chẳng có gì để làm... để ở lại. Nhưng Anh Mann và tôi đã đi ra, và chúng tôi đi xuống phía dưới để mua mấy thứ hàng tạp hóa. Và tôi đã gọi điện cho vợ tôi, và chẳng có ai bắt máy. Không có người trả lời; vì vậy

tôi phải chờ khoảng một giờ đồng hồ sau khi chúng tôi mua đồ tạp hoá, đi trở về, gọi lại, nàng không trả lời. Và tôi phải gọi cho Chị Evans.

Tôi nghĩ là Chị Evans có ở đây. Và tôi nói...Vâng, Anh Evans, Chị Evans đều ở đây.

⁸⁵ Vậy tôi gọi điện cho Chị Evans, cho Anh Evans, và nói với anh ấy. Chị ấy bảo, “Tôi sẽ gọi cho Chị Branham và nói với chị ấy.” Một “Kỷ niệm ngày cưới Vui vẻ,” dĩ nhiên, các bạn biết đấy. Vì vậy, nhưng cô ấy đã đi mua sắm, mua một ít đồ tạp hóa cho bọn trẻ.

Và rồi chúng tôi quay trở về. Và sáng hôm sau, bầu trời đầy mây. Trời không mưa ở trên đó cả mùa thu, và thời tiết thật khô ráo. Và họ phải kéo dài mùa săn, thêm một vài ngày nữa, do thời tiết khô ráo.

⁸⁶Ồ, tôi đã nói với mấy anh em sáng hôm đó, “Bây giờ, giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống rồi đấy, mưa tuyết trước tiên, mưa đá trước, bất cứ cái gì, hãy thu xếp trại càng nhanh càng tốt, bởi vì chỉ trong vòng mười lăm phút các bạn sẽ không thể thấy bàn tay mình ở trước mặt nữa. Hiểu không? Và sẽ có gió xoáy và thổi, và tôi không quan tâm các bạn biết về vùng này rõ như thế nào, các—các bạn sẽ ở lại ngay tại đó, và các bạn sẽ bị chết cồng vì lạnh. Bởi vì đôi khi các bạn thậm chí không thể thở nổi, mưa đá thổi rất mạnh, và, các bạn chết ngay ở đấy.” Và tôi nói, “Ngay khi trời bắt đầu đổ những cơn mưa đá xuống, thì các bạn phải nhanh chóng thu dọn trại thật nhanh như có thể được, tôi không quan tâm các bạn ở đâu.”

⁸⁷ Thế đấy, tôi bảo, “Hãy đi lên đây và trú vào những cái khe sâu này, và tôi sẽ trèo lên cao và men theo những vách đá qua bên kia đồi, và đại loại như vậy, xua những con nai ở trên đỉnh đồi, và đuổi chúng chạy xuống, các bạn chọn ra con nào các bạn thích.”

⁸⁸ Thế là tôi bắt đầu trèo lên cao, và đến lúc tôi lên đến chỗ mà chúng tôi gọi là, “yên ngựa,” một chỗ nhỏ ở đó mà tôi thường trèo qua để đi đến một chỗ khác được gọi là “Quaker Knob,” ngay trên chỗ sự Phân chia Lục địa ở đó, con đường trên cao. Và khi tôi trèo gần đến chỗ cái yên ngựa nhỏ bé này, đây...mây càng

lúc càng đen kịt. Không còn một chiếc ô-tô nào cả, chỉ có chúng tôi ở trên đó, theo như...và gã chặn bò ở trong một cái lều nhỏ. Vì thế trời trở nên—trời càng lúc càng trở nên xấu hơn. Vì thế, trong vài phút, trời bắt đầu mưa. Ô, tôi lấy khẩu súng ra và để vào bên dưới chiếc áo khoác, giữ cho tầm ngắm cách khỏi khói súng, và—và bóng súng bị ẩm ướt; dù là chạy theo con gấu hay con gì đi nữa, quay trở lại, vì vậy tôi—tôi giữ tầm ngắm của tôi như thế và ngồi xuống dưới gốc cây, một chút. Và tôi ngồi đó, và cầu nguyện. Tôi thưa, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài là Giê-hô-va Vĩ Đại, và con yêu Ngài.”

⁸⁹ Thật là nhiều kinh nghiệm tôi đã có! Tôi chỉ ra cho các anh em, Anh Palmer và các anh em khác, các nơi. Nơi mà, chim ưng, anh em biết, tôi nhìn thấy nó đứng lên ngày ấy, anh em biết, và cách mà...Đó là nơi mà tất cả mọi sự được xảy ra. Thật là điều lạ thường với tôi, trong nơi đó. Tôi đã có rất nhiều kinh nghiệm tuyệt vời với Chúa của tôi, lúc ở trên núi. Vậy nên các bạn không thể đi đến đó mà không nhìn thấy Ngài; Ngài thật sự ở khắp mọi nơi.

⁹⁰ Vậy rồi khi tôi—tôi ngồi ở đó, thì cơn mưa tuyết bắt đầu trút xuống, và gió xoáy nổi lên, như thế. Và tôi nói, “Ồ, mình biết đường đi xuống rồi, nhưng tốt hơn hết là nên lánh khỏi đây ngay bây giờ.” Vì thế tôi nói...

⁹¹ Nhìn xuống phía dưới, và tôi không thể nhìn thấy đáy nữa; những đám mây cuộn cuộn trong cơn lốc xoáy, và mưa tuyết đổ xuống. Và nó đấy, trận bão tuyết! Dự báo trong nhiều ngày trước đó, “Một cơn bão tuyết lớn sắp xảy đến!”

⁹² Anh Tom có mặt ở đây. Anh Tom Simpson, đến từ Canada, đã nghe dự báo thời tiết, và anh được khuyên không nên đi qua địa phận đó của vùng đó, vì có dự báo này nói, “Sẽ có một cơn bão tuyết.” Anh ngồi ở đâu, Anh Tom? Tôi nghĩ rằng, vâng, ngay ở đây. Và anh ấy...Trận bão tuyết đang đến! Mọi người đã chuẩn bị cho nó.

⁹³Ồ, lúc đó tôi lặn cây súng dưới áo sơ-mi của tôi, như thế này, áo sơ-mi màu đỏ của tôi, bắt đầu đi xuống núi. Và khi tôi khởi hành, tôi đi được khoảng nửa dặm từ đồi yên ngựa; và, ồ, chao ôi, những giọt tuyết lớn rơi xuống, như thế, và gió lốc xoáy dữ

đội, trên ngọn núi, và thổi. Tôi không thể nhìn thấy ở dưới đáy được nữa. Tôi có thể nhìn thấy được khoảng hai mươi bộ, hay ba mươi bộ ở phía trước mặt. Và tôi biết ngay phía dưới này một chút, cái mà chúng ta gọi, “một dãy núi đồi có sống nhon nhỏ trên lưng,” dải đất hẹp trên đỉnh đồi, rồi đi ra con lạch nhỏ, và rồi tôi biết đi theo con lạch nhỏ đó, và là nơi phải đi, nếu thời tiết thật xấu.

⁹⁴ Và vì vậy tôi bắt đầu đi dần xuống, và được khoảng chừng nửa đường ở đó, và một Đấng nào đó đã phán với tôi, thật rõ ràng như anh em nghe tôi, “Dừng lại, và đi trở lại!”

⁹⁵ Ồ, tôi nghĩ, “Mình đang nghĩ về điều gì vậy? Có lẽ đó chỉ là mình nghĩ trong đầu.” Và tôi thật sự không thể nào bước thêm tới trước một bước nào nữa.

⁹⁶ David đã nhét vào tôi một cái bánh xăng-wích sáng hôm đó, và tôi nghĩ anh ta cố gói theo cho tôi để đưa cho bố anh ấy, một lần nọ, có cả hành và mật ong, đó là tất cả những gì chúng tôi có. Vậy anh ấy đã nhét vào cho tôi một túi xúc xích hun khói và, ồ, tôi không biết những thứ gì, đã được gói trong đó! Và tôi đã bọc nó trong chiếc áo sơ-mi của mình, và nó đã thấm ướt áo sơ-mi của tôi. Tôi nghĩ, “Mình nên dừng lại và ăn thứ này, và có lẽ mình sẽ...Nó sẽ ổn ngay thôi.” Vì vậy tôi lôi bánh xăng-wích ra, khoảng chừng mười giờ, và tôi bắt đầu ăn bánh xăng-wích đó. Và khi tôi vừa ăn bánh mì xăng-wích, tôi nghĩ, “Bây giờ mình sẽ ổn thôi.”

Rồi tôi tiếp tục đi, nhưng lại có Ai đó bảo, “Hãy quay lại nơi người ở!”

⁹⁷ “Đi trở lại qua bão táp trở về, nửa dặm hoặc nhiều hơn nữa trở về lại trên núi, trong nhà gỗ tối tăm đó ư?” Nơi mà, anh em khó có thể thấy giọng nói ấy nơi xa đó! Nhưng tôi sắp già rồi, và tôi là tín hữu Cơ-đốc đến nay đã là ba mươi ba năm; và tôi biết, cho dù như thế nào đi nữa, dường như thật buồn cười như thế nào, thì tôi vẫn luôn hướng tâm trí về nơi Chúa, làm những gì Chúa phán bảo.

⁹⁸ Rồi tôi quay lại và trở về nơi đồi yên ngựa, cảm thấy chặng đường trở lại. Ôi, cơn bão tuyết càng lúc càng trở nên nặng hơn;

trời thì càng lúc càng tối. Và tôi ngồi xuống nơi đó, và lấy chiếc áo khoác phủ lên như thế này, hay chiếc áo sơ-mi thì vẫn bọc kỹ nòng súng lại; ngồi xuống. Tôi nghĩ, “Mình đang làm gì ở đây? Tại sao mình trở lên đây?”

99 Và tôi chờ đợi một vài phút. Rồi tôi bắt đầu tiếp tục đi trở lại, và thật rõ ràng như tôi đã từng nghe, một Tiếng phán, “Ta là Đấng Tạo Hóa của trời và đất! Ta làm nên bão táp và mưa sa.” Tôi cười mủi ra.

100 Tôi thưa rằng, “Lạy Đức Giê-hô-va Vĩ đại, là Ngài chẳng?”

101 Ngài phán, “Ta là Đấng đã làm cho gió lặng trên mặt biển. Ta là Đấng đã làm cho những cơn sóng dịu êm. Ta đã tạo dựng nên trời và đất. Chẳng phải Ta là Đấng đã bảo người nói với những người kia, về những con sóc, và chúng hình thành đó sao? Ta là Đức Chúa Trời.”

102 Vậy thì, khi nào một tiếng phán với bạn, hãy xem lời Kinh Thánh. Nếu đó không thuộc về Kinh Thánh, các bạn hãy để mặc nó; tôi không quan tâm nó rõ ràng như thế nào, các bạn phải tránh xa khỏi nó.

103 Tôi thưa, “Vâng, lạy Chúa.”

104 Ngài phán, “Hãy nói với gió đó và cơn bão kia, thì nó sẽ tan biến đi.” Bây giờ, Kinh Thánh này đặt trước mặt tôi, mà cuộc đời tôi thì ở trong Đó.

105 Tôi đứng bật dậy, tôi thưa rằng, “Con không nghi ngờ Tiếng của Ngài, Chúa ôi.” Tôi nói, “Hỡi mây, tuyết, mưa, mưa đá, ta phần nộ vì việc đến của người. Nhon Danh Chúa Jêsus Christ, hãy đi về vị trí của người! Ta nói rằng mặt trời phải lộ ra tức thì và chiếu sáng trong trong bốn ngày, cho đến khi chuyển đi sẵn chấm dứt và ta rời khỏi với các anh em đồng lao của ta.”

106 Nó cứ thổi một luồng mạnh, cứ nghe tiếng, “Vùùùù,” như thế. Và bắt đầu lịm dần, thổi, “Vùù,” rồi đến, “Vu, vu, vu, vi.” Rồi ngừng hẳn!

107 Tôi vẫn đứng thật yên. Các anh em tôi ở trên đó, và đang tự hỏi điều gì đang xảy ra. Và mưa đá, mưa đã dừng lại. Chỉ còn những cơn gió nhẹ nhẹ thổi xuống qua núi, xua tan các đám mây, và mỗi đám bay đi theo cách này; đông, bắc, tây, và nam.

Và, trong vòng vài phút, mặt trời chiếu sáng đẹp đẽ và ấm áp. Đó là sự thật! Chúa Trời biết đó là sự thật!

¹⁰⁸ Tôi cứ đứng ở đó, cứ nhìn chung quanh; cúi mũ ra, nhìn. Tôi... Anh em nói...Tôi trở nên tê cứng, cả người.

¹⁰⁹ Tôi nghĩ, “Chính Chúa của sự Sáng tạo, tất cả đều nằm trong tay Ngài. Ngài đang phán với mình điều gì?”

¹¹⁰ Và tôi nhặt cây súng lên, lau sạch ống ngắm, bắt đầu đi trở lại, đi xuống đồi. Và Ai đó phán với tôi, “Tại sao người không đi dạo với Ta qua đồng vắng này, bước đi với Ta?”

¹¹¹ Tôi thưa, “Vâng, lạy Chúa, với tất cả tấm lòng con; sẽ là một trong những điều lớn lao nhất con có thể làm, là bước đi với Ngài.” Vậy tôi đặt cây súng trên vai, và tôi bắt đầu đi xuống qua đó; không hề có một cái rìu nào nằm trong đó, toàn là gỗ nguyên sinh, bước đi qua đó.

¹¹² Và khi tôi đi, đi xuống dọc theo, xuống những đường mòn này, tôi cảm thấy thích thú, “Mình tin mình sẽ đi trở lên cái chỗ mà...ngày hôm qua là ngày kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng mình, và mình sẽ đứng ở đó chỉ vài phút; đúng như một lời chúc mừng nho nhỏ đối với Meda, tại nơi mà có một đám nhỏ rắn độc lắc lư, trên một mô đất nhỏ.” Và tôi nói, “Anh tin anh sẽ đến được nơi đó, chỉ để chúc mừng kỷ niệm ngày cưới của chúng ta. Rồi anh sẽ đi xuống qua phía bên kia, nơi có rừng cây gỗ màu sẫm, và đi vòng quanh, đi quanh qua, hướng về Đỉnh Corral, và trở xuống con đường đó.” Tôi vừa đi vừa vui mừng.

¹¹³ Tôi nói rằng, “Cha ôi, con biết Cha đang bước đi với con. Và thật là một đặc ân cho con; chẳng có ai lớn hơn mà con có thể đi cùng; chính Chúa Trời!” Và tia nắng mặt trời thật ấm áp!

¹¹⁴ Thậm chí khi tôi ra khỏi ngọn núi. Tôi dừng lại tại một trạm xăng, và tôi nói, “Một ngày tuyệt vời!” Ba ngày sau đó. Trời không hề mưa ở địa phận đó của đất nước cho đến khi bốn ngày trôi qua. Mặt trời chiếu sáng mỗi ngày. Đúng thế không, các anh em? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không? Và chẳng có một gợn mây nào trên bầu trời.

¹¹⁵ Và khi ra khỏi trạm xăng, tôi nói, “Đúng là một ngày tuyệt vời.”

“Vâng, thật vậy!”

Tôi nói tiếp, “Tạnh ráo kinh khủng.”

116 Nói, “Thật là một điều lạ lùng!” Một người có mặt ở đó đã nói, nói, “Anh biết không, họ bảo với chúng tôi sẽ có một trận bão tuyết lớn, nhưng đột nhiên nó đã ngừng hẳn!”

117 Tôi tiếp tục đi xuống, trên đường biên giới New Mexico. Billy và tôi, con trai tôi, chúng tôi đi vào một nơi nhỏ ở đó để mua một ít...buổi sáng chúng tôi ra đi, và tôi buộc miệng, “Chắc chắn một ngày đẹp trời.”

“Vâng, đúng vậy!”

Tôi nói, “Trông có vẻ thời tiết khá tạnh ráo.”

“Vâng, đúng vậy!”

Tôi nói, “Anh là người ở đây à?”

118 Nói, “Không, tôi đến từ Wisconsin,” hay ở đâu đó. Nói, “Tôi đã sống ở đây gần hai mươi năm, vậy nên tôi nghĩ anh có thể gọi nó là quê hương.”

119 Tôi nói, “Tôi đoán, anh là dân bản xứ.” Vậy tôi nói, “Vâng, thưa ông,” tôi nói, “trông có vẻ như thời tiết này bụi kinh khủng.”

120 Người kia nói, “Anh biết không, có một điều lạ nhất đã xảy ra!” Nói, “Chúng tôi mới được dự báo rằng chúng ta sẽ có một trận bão tuyết, nhiều tuyết; và nó thật sự đã bắt đầu, và rồi biến mất!”

121 Tôi nói, “Anh đừng nói như vậy,” và rất điềm tĩnh.

122 Và tôi về đến nhà. Và Anh Tom nói rằng người ta bảo anh ta đừng nên đi con đường ấy nữa, một cơn bão tuyết đi qua. Và anh ta đã đi ngang qua vùng ấy, mà không có ngay cả giọt mưa hay là gì cả! Ngài vẫn là Đức Chúa Trời, đấy, đúng y như Ngài đã từng là. Hiểu không?

123 Đi lên nơi đó, tôi đang đi dọc theo...Bây giờ, phần này, tôi hi vọng vợ tôi không nghe được cuốn băng này. Hiểu không? Nhưng tôi định kể cho các bạn nghe đôi điều. Và, bây giờ, tôi—tôi không kể với các bạn...Tôi sẽ chỉ nói với các bạn về một Sự thật, đấy, và đó là cách duy nhất để làm điều đó. Tôi vẫn thường tự hỏi tại sao nàng không phàn nàn gì tôi về những chuyến đi

vào dịp kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Các bạn biết điều gì đã hình thành trong tâm trí tôi không? Tôi nói, “Có rất nhiều người ở chung quanh nhà. Và rồi tôi thì luôn luôn, các bạn biết tôi thế nào rồi đấy, hay bồn chồn. Và mọi điều tôi nói chuyện, tôi chỉ muốn nói về, là Đức Chúa Trời, Kinh Thánh, hay điều gì đó. Có lẽ nàng chỉ nghĩ đó là một sự thư giãn nho nhỏ đối với nàng. Nàng để tôi đi xa một vài ngày, đi săn.” Tôi, nửa muốn suy nghĩ về điều đó, nửa như muốn đi.

124 Điều ấy, tôi...tôi, tôi sẽ xin lỗi cô ấy, và tôi—tôi cầu xin Chúa tha thứ cho tôi vì những suy nghĩ như vậy. Bởi vì, tôi đã đi dọc nơi đó, tôi nghĩ, “Ồ, nàng nghĩ...Ồ, ôi Chúa! Cô, cô ấy là một người làm việc, các bạn biết đấy, và—và cả ngày không khi nào cô ấy ra khỏi nhà bếp hay đi đến một nơi nào đó...”

125 Và ai trong các bạn cũng biết cô ấy, cái máy giặt đó hoạt động luôn mọi lúc. Và vì vậy tôi đi ra ngoài, tôi sẽ kéo theo cô ấy; tôi nói, “Đừng có giặt như thế. Hãy nói chuyện với anh. Đấy, anh yêu em. Anh muốn em kể cho anh nghe điều gì đó; kể chuyện với anh thì cũng như em đang làm việc đấy thôi.”

126 Cô ấy bảo, “Ồ, anh biết là em sẽ kể mà,” rồi thì cô ấy giặt giũ càng nhiều hơn bao giờ hết.

127 “Anh không muốn em làm thế. Anh muốn em đến đây và ngồi xuống bên anh.”

128 “Ồ, Bill à, em có nhiều việc cần phải làm!”

129 Và tôi nghĩ, “Ồ, đấy, đi lên đây, cô ấy có thời gian để làm việc của mình.” Đi dọc nơi đó, suy nghĩ thế.

Nào, nên nhớ, tôi để cuốn Kinh Thánh trên đây để các bạn thấy rằng tôi đang ở trước Lời.

Khi tôi đi bộ dọc trên đường, điều gì đó xảy ra với tôi. Tôi bắt đầu...

130 Trước tiên, tôi nghĩ về lúc mà tôi dẫn cô ấy đi tận hưởng tuần trăng mật ở trên đó. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, nhỏ bé, mái tóc đen huyền, đôi mắt nâu nâu, và tôi đã nhắc cô ấy qua những khúc gỗ này, các bạn biết không, và mọi thứ, và cố gắng để đưa cô ấy lên được nơi đây, nơi này mà tôi giết được con gấu nào đó. Và tôi muốn chỉ cho cô ấy thấy một chỗ, và vì vậy...chỗ tôi bắn

mấy con gấu này. Và nàng đi bằng đôi ủng cao bồi của tôi. Và đó là khoảng hai mươi hai năm, hay hai mươi một năm trước đó; tôi tin là, hai mươi hai năm, trước đây. Chúng tôi kết hôn vào năm 1941. Và tôi đã nhắc cô ấy lên, anh chị em biết đấy, qua những khúc gỗ này.

¹³¹ Và tôi nghĩ, “Bây giờ, tội nghiệp cô nàng bé bỏng thật, cô ấy phải chịu đựng với tôi, cô ấy mệt đến tái mét cả mặt.” Đúng thế. Tôi nghĩ, “Ồ,” và tôi đi...[Anh Branham hắng giọng—Bt.] Và tôi đã không cạo râu vài ngày, và tôi thấy mình cũng tái mét! Và tôi thấy chòm râu đã mọc lún phún ở đây, màu xám, và tôi nghĩ, “Anh chàng già nua, anh gần như xong rồi bây giờ. Thấy đó, anh, anh sẽ làm bất cứ việc gì, tốt hơn hết là phải nhanh lên. Anh cũng bắt đầu già rồi đấy.” Hiểu không?

¹³² Và vì vậy khi tôi đi dạo như thế, điều gì đó đã xảy ra. Đột nhiên, trong mỗi cảm nhận của tôi, nói chung, tôi là một chàng trai, tôi suy nghĩ như một chàng trai. Và tôi cúi đầu xuống, rồi tôi ngước lên. Và thật rõ ràng như tôi trông thấy cô ấy, ở đó cô ấy đứng ở phía trước tôi với đôi tay dang ra. Và tôi dừng lại; chà xát mặt mình. Tôi nhìn. Tôi nói, “Meda, em đấy à, Em yêu?”

¹³³ Tôi nhìn ở đây, tôi nghĩ, “Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?” Và tôi nghĩ, “Vâng, mình đang bước đi với Ngài.” Và điều đó đã thay đổi lúc ấy, tôi trở lại là một ông già, và khả năng ấy biến mất trước mặt tôi.

¹³⁴ Rồi tôi dừng lại; tôi gỡ mũ ra lại, đặt trước ngực tôi. Tôi nói, “Chúa Jêsus ôi, lòng con mang gánh rất nặng, trong nhiều năm. Con không phải nói với Ngài rằng con mang gánh nặng. Con ăn năn, con hối cải, con đã làm mọi sự mà con biết. Và tại sao gánh nặng này chẳng lìa khỏi con?”

¹³⁵ Rồi tôi cứ tiếp tục bước đi. Và khi tôi leo lên một cái đồi nhỏ, chỉ chừng ba mươi, bốn mươi thước phía trước tôi; tôi bắt đầu lên ngọn đồi nhỏ này, tôi bắt đầu cảm thấy thật yếu. Và có một con rắn độc nhỏ, khoảng mười in-sơ bò ngang qua, bò đến và uốn lượn như hình chữ L, và bò lên lại. Và ngay khi tôi lên đến nơi đó, tôi cảm thấy thật đuối sức tôi đi loạn choạng. Vì vậy tôi chỉ... Tôi đội mũ lên trở lại. Và tôi chỉ để đầu tôi dựa trên đây; để giữ cho thật vững, để đầu ngay ở đây chống lại con rắn độc đang lúc

lắc kia, như thế này. Nó thật ra là một cây dương. Nó trông giống, trông giống như một cây bu-lô, các bạn thấy đó. Và nó là một...Tôi dựa vào cái cây ở đó. Và tôi đứng ở đó gục cái đầu xuống, ánh mặt trời ấm áp rơi vào phía sau lưng. Và tôi nghĩ, “Chính Đức Chúa Trời, đã làm cho mưa gió lặng đi!”

136 Rồi tôi nghe có tiếng gì đó phát ra, “độp, độp, độp.”

137 Tôi nghĩ, “Cái gì thế? Nước mưa chảy hết cả rồi. Mặt trời ló dạng. Tiếng rơi độp ấy là gì nhỉ?” Tôi nhìn xuống; đó là nước từ chính đôi mắt tôi, chảy xuống qua chòm râu xám và rơi xuống trên những chiếc lá khô mà Đức Chúa Trời đã làm cho khô đi, đang nằm ở trước mặt tôi. Tôi chỉ biết đứng ở đó như thế này, cứ tựa người vào cây ấy. Bàn tay tôi, tay này buông thõng xuống, còn đầu thì tựa vào cây, tay tôi đặt trên đầu nòng súng, như thế này, đứng ở đó, khóc.

138 Tôi thưa, “Chúa ôi, con không xứng đáng là đầy tớ của Ngài.” Và tôi nói, “Con, con xin lỗi, con—con đã làm một...Con phạm nhiều lỗi lầm. Con không muốn phạm lỗi, Chúa ôi. Ngài thật tốt lành đối với con.”

139 Mắt tôi nhắm lại; và tôi nghe có tiếng gì đó, “huỳnh huych, huỳnh huych; huỳnh huych, huỳnh huych.”

140 Tôi nhướn mắt lên, và đang đứng ngay phía trước tôi có ba con nai. Và tôi nghĩ, “Đó là một con của Anh Evans, một con của Anh Wood. Và đó là con thứ ba, đấy, thật sự là điều mình đang trông đợi.” Lúc ấy, mưa đã tạnh; tôi với tay lấy cây súng của mình. Tôi nói, “Mình không thể làm điều đó. Mình đã hứa với Chúa là mình sẽ không làm điều đó.” Hiểu không? “Mình đã hứa với Ngài là mình sẽ không làm điều đó.”

141 Và tiếng gì đó nói với tôi, “Nhưng nó đấy!”

142 Và tôi nghĩ, “Vâng, Sa-...Đó là điều mà một—một người đã bảo Đa-vít, lần nọ, ‘Đức Chúa Trời đã phó hắn, tôi nói, vào tay vua!’” Các bạn biết đấy, Vua Sau-lơ.

143 Và Giô-áp bảo ông, rằng, “Hãy giết hắn đi! Hắn nằm kia kìa!”

144 Và ông đáp, “Đức Chúa Trời cấm ta tra tay trên kẻ đã được xức dầu của Ngài.”

¹⁴⁵ Và những con nai kia đứng đó và nhìn tôi. Và tôi nghĩ, “Chúng không thể chạy đi. Không có con đường nào cho chúng chạy thoát. Chúng đứng cách tôi không đến ba mươi thước. Và tôi có súng này, đứng ở đây, và đó là ba con nai. Ồ, tôi không thể làm thế. Tôi—tôi thật sự không thể làm điều đó.” Đó là một nai mẹ và hai nai con. Vì vậy tôi—tôi—tôi thật sự không thể lấy cây súng. Tôi tự nhủ, “Mình không thể.” Tôi—tôi không hề nhúc nhích. Tôi cứ đứng lại ở đó. Tôi nói, “Mình không thể làm điều đó, vì mình đã hứa với Chúa mình sẽ không làm điều ấy. Mặc dù, các anh em họ, họ—họ không cần đến những con nai kia. Hiểu không? Mình—mình không thể làm điều này. Mình thật sự không thể làm điều đó.”

¹⁴⁶ Và con nai mẹ đó đến, bước đi. Nào lắng nghe, có hàng trăm người nhắm bắn vào chúng ở trên đó, trong bốn hay năm ngày liền. Kinh khủng không? Dấu hiệu đầu tiên của màu đỏ...Và tôi có cái áo sơ-mi đỏ, mũ lưỡi trai màu đỏ. Dấu hiệu trước tiên, chúng bỏ đi; nhưng chúng đang đứng đó, cả ba con nai, đứng nhìn thẳng vào tôi.

¹⁴⁷ Tôi bảo, “Nai mẹ này, hãy mang con của ngươi đi vào rừng kia. Ngươi đang ở trong tầm tay của ta. Ta...Mạng sống ngươi ở trong tay ta, nhưng ta sẽ không làm hại ngươi. Ta đã hứa với Chúa rằng ta sẽ không làm điều đó.” Hiểu không? Và nó lại đi đến gần hơn. Nó nhìn thẳng vào tôi. Tất cả chúng bước đến gần hơn, rất gần cho đến nỗi chúng có thể, gần như gặm lấy bàn tay tôi. Chúng, và cơn gió thổi ngay qua trên chúng. Vì thế nai mẹ quay lại, đi lui một chút, tất cả ba con nai.

¹⁴⁸ Và ở đây nó đi trở lại, tiến thẳng đến chỗ tôi. Tôi không hề di chuyển; cứ đứng chỗ đó. Tôi bảo, “Hãy đi vào rừng; ta yêu nó. Hãy sống! Đấy, mạng sống ngươi ở trong tay ta, nhưng ta tha cho ngươi đi. Ngươi không thể bỏ đi. Ngươi biết ngươi không thể.” Tôi có thể bắn chết cùng một lúc cả ba con nai kia gần như một giây, ba giây, dù sao đi nữa, thật nhanh như tôi có thể bắn; và chúng không thể bỏ đi được, đứng ngay bên tôi. Hiểu không? Và tôi bảo, “Ta tha mạng cho ngươi. Hãy đi, sống.” Và tôi đứng đó. Chúng bước đi, chúng đi vào trong rừng.

¹⁴⁹ Tôi lau mặt như *thế*, và rồi điều gì đó xảy ra. Một Tiếng phán ra, thật rõ ràng, ngay từ trên bầu trời trong sáng, không một đám

mây. Tất cả chỉ xảy ra trong vòng gần như...chỉ một vài giây ngắn ngủi. Và Tiếng đó phán ra, và nói, “Người đã nhớ lời hứa của mình, phải không?”

150 Tôi thưa, “Vâng, thưa Chúa.”

151 Ngài phán, “Ta cũng sẽ nhớ Lời của Ta. ‘Ta sẽ chẳng lìa người chẳng bỏ người đâu.’” Gánh nặng ấy rời khỏi lòng tôi. Nó không còn ở đó kể từ đây; có lẽ nó không bao giờ trở lại nữa.

152 Sau đó tôi đến Tucson. Điều lạ, chưa bao giờ tôi có nhiều việc xảy ra đến như vậy, từ khi tôi trở về. Tôi—tôi tin chính là Đức Chúa Trời đã nắm giữ trong thì giờ đó. Tôi tin thì giờ đã gần bây giờ, cho điều gì đó phải xảy ra.

153 Ước gì chúng ta chỉ có thể nhận được Lễ thật này! Bây giờ chỉ một lát thôi. Giá như chúng ta có thể nhận ra được lời Kinh Thánh này có ý nghĩa gì, “Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Chúng ta không thể hiểu được Điều đó, tuy chúng ta nói chúng ta tin Nó. Và chúng ta biết Nó là có thật, nhưng chúng ta thật sự không hiểu được Nó.

...Đấng mà ở trong các con, là lớn hơn kẻ mà ở trong thế gian.

Đấng gì ở trong bạn, mà lớn hơn? Đó là Đấng Christ, Đấng Được Xức Dầu! Đức Chúa Trời, mà đã ở trong Đấng Christ, thì ở trong các bạn. “Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.”

154 Thế thì nếu Ngài ở trong các bạn, thì chẳng phải các bạn sống nữa, chính Ngài sống trong các bạn. Hiểu không? Đó không phải là suy nghĩ của bạn, những gì bạn nghĩ về điều Này; mà chính là những gì Ngài phán về điều Này. Hiểu không? Thế thì, nếu Ngài ở trong các bạn, Ngài hoàn toàn không từ chối điều gì mà Ngài đã phán. Ngài không thể làm như vậy. Nhưng Ngài sẽ giữ đúng những gì Ngài đã phán, và Ngài cố tìm kiếm những người nào mà Ngài có thể chứng thực chính Ngài qua người đó.

155 Vậy thì, điều đó không có nghĩa là Ngài phải bày tỏ ra đối với mọi người. Trong thời kỳ mà Môi-se dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, có một người, đó là Môi-se. Những người khác còn lại chỉ đi theo Sứ điệp. Hiểu không? Một số người đã cố dấy lên để giả mạo điều

đó, và Đức Chúa Trời đã phán, “Hãy phân rẽ chính các người,” và đất há miệng ra nuốt lấy họ. Hiểu không? Hiểu không?

¹⁵⁶ Vậy thì, nhưng, “Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian,” Đức Chúa Trời ở trong bạn, giống như Ngài ở trong Chúa Jêsus Christ vậy. Bởi vì, tất cả những gì Đức Chúa Trời có, Ngài đã đổ vào trong Đấng Christ; và tất cả những gì Đấng Christ đã có, thì Ngài tuôn đổ vào trong Hội thánh. Đây, đó là Đức Chúa Trời ở trong các bạn, “Đấng ở trong các người.”

¹⁵⁷ Không lạ gì gió và sóng biển vâng lời Ngài, vâng theo Lời Ngài; vâng theo Lời Ngài, bởi vì Đó chính là Lời của Đức Chúa Trời thông qua Ngài. Ngài là một Người; nhưng Ngài là Lời, đã trở nên xác thịt. Hiểu không? Và khi Ngài phán, chính Đức Chúa Trời phán thông qua môi miệng loài người. Hiểu không? Không ngạc nhiên khi gió và sóng...Chính Đấng Tạo Hóa, đã tạo dựng nên gió và sóng, đã ở trong Ngài. Nào, hãy suy nghĩ về điều đó! Hãy suy gẫm thật sâu xa bây giờ, trước khi tôi đi đến phần kết này. Không lạ gì ma quỷ bị tê liệt trước Lời Ngài! Đó là Đức Chúa Trời ở trong Ngài. Chính là Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ. Ma quỷ bị tê liệt. Không lạ gì người chết, mà đã trở về với cát bụi, không thể nằm ở đó, trước Lời Ngài! Vì, Ngài là Lời.

Ngài phán với La-xa-rơ, sau khi ông đã chết và hồi thối, bốn ngày; mặt, mũi ông, đã bị thối rữa, trong khoảng thời gian đó. “Hỡi La-xa-rơ, hãy ra!” Và một người, chết, đứng dậy trên đôi chân mình. Tại sao? Đó là Đức Chúa Trời. Đấng ở trong Đấng Christ là Đức Chúa Trời. Người chết không thể đứng nổi trong sự Hiện diện của Ngài. Ấy là Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ.

¹⁵⁸ Gió, nào, hãy nhớ, Đức Chúa Trời đã tạo nên gió; nó là không khí. Đức Chúa Trời tạo nên sóng; nó là nước. Nhưng khi ma quỷ xen vào trong, nó làm cho mọi vật lộn xộn, mang đến sự hủy diệt. Đức Chúa Trời đã dựng nên con người, là các con trai của Đức Chúa Trời, nhưng khi ma quỷ chen vào trong họ, thấy đó, nó gây nên sự rối reng. Vậy thì, chính là ma quỷ đã xen vào trong gió để đưa đến cơn bão táp ấy. Đấng Tạo Hóa, đã tạo nên gió, không thể phán, “Hãy trở về nơi mà Ta đã tạo nên người” sao?

Chẳng phải đó cũng Đấng Tạo Hóa đã đứng trên đồi Colorado trong ngày đó sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không?

Chẳng phải cũng Đấng đó mà có thể lấy một miếng cá và bẻ nó ra, và hóa thành nhiều miếng sao? Ngài thực sự không phải làm việc đó. Ngài có thể phán điều ấy.

Chẳng phải cũng Đấng Tạo Hóa đó đã dựng nên những con sóc sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thế thì, Đấng mà đã ở trong Đấng Christ thì ở trong chúng ta, đây, vì Nó làm những việc giống như Ngài đã làm, việc giống như vậy.

Kẻ chết không thể đứng nổi trong Sự Hiện diện của Ngài, ở Lờì Ngài.

¹⁵⁹ Nhìn xem, chúng ta có năm lời tuyên bố được công nhận chính thức, về những người “chết,” và Chúa ban cho khải tượng, và đến với họ và khiến họ sống lại. Ngồi ở đây một người, ngay tại đây giờ này, đã chết ngay tại chỗ anh đang ngồi ngay ở đó. Và ở đây anh vẫn còn sống, tối nay; bị nhồi máu cơ tim. Có vợ anh, là y sỹ. Chúng tôi đi xuống; mọi thứ đã chết, mắt anh ta đã đứng tròng, và chết. Anh ở đây này, vẫn còn sống. “Vì Đấng đang ở trong đây, trong chúng ta, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian!” Hiểu không?

¹⁶⁰ Đấng Lớn hơn ấy là Ngài! Chính là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hoá! Gió và sóng phải vâng lời Ngài. Ma quỷ trở nên tê liệt. Hết thấy mọi vật thiên nhiên đều vâng lời Ngài, vì Ngài là Đấng Tạo Hóa của thiên nhiên.Ồ, khi chúng ta suy gẫm về điều đó, nó lấy ra sự nhức nhối. Rồi chúng ta hiểu được những điều này, các bạn biết đấy. Điều gì vậy? Ấy là không phải con người. Con người không thể làm điều đó; con người là một phần của sự sáng tạo. Hiểu không? Nhưng chính gió và sóng đều vâng lời Đấng Tạo Hóa. Hiểu không?

Và chính Đấng Tạo Hóa làm điều đó, “Vì Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Kẻ mà có thể gây nên tình trạng lộn xộn, đó là kẻ ở trong thế gian. Đấng ở trong các bạn, là Đấng Tạo Hóa, là Đấng đã làm nên gió. Ngài có thể quở trách ma quỷ khiến nó lui ra khỏi gió, và có sự yên tĩnh. Ngài có thể quở trách ma quỷ lui ra khỏi bão táp, và không còn bão táp. Ngài là Đấng Tạo Hóa. “Và Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Hiểu không?

¹⁶¹ Ma quỷ thuộc về thế gian. Thế gian thuộc về nó. Thế gian luôn là của nó. “Hỡi Lucifer, con trai của sáng sớm kia, sao người từ trời sa xuống?” Thấy không, thế gian này thuộc về nó. Đó là khi nó, bị tống ra khỏi Thiên đàng, nó trở thành ma quỷ. Hiểu không?

¹⁶² Nó là kẻ đã nói với Đấng Christ, “Các vương quốc này là của ta, ta sẽ làm chúng theo cách ta muốn.” Chúng thuộc về nó, và nó là kẻ mà “ở trong thế gian.”

¹⁶³ Giảng nói với các môn đồ rằng, “Anh em đã nghe kẻ nghịch lại Đấng Christ hầu đến, và hiện nay đang làm việc ở đây trong các con cái không vâng phục rồi. Nhưng, hỡi các con cái bé mọn, các con không thuộc về thế gian này. Các con thuộc về Đức Chúa Trời. Và Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Đó là Đấng Christ ở trong các bạn!

¹⁶⁴ Đấng mà—mà đã dựng nên trời và đất, đã được bày tỏ trong Thân vị của Chúa Jêsus Christ; Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ, cầu thay cho thế gian với Chính Ngài.

Chúng ta hãy nói anh em nói, “Đó là Con Đức Chúa Trời, mặc dầu, Anh Branham.” Được rồi, chúng ta hãy tìm xem liệu có phải Ngài là Đức Chúa Trời vĩnh hằng, Đời đời không.

¹⁶⁵ Ngài là Đấng lớn hơn ở trong Giô-suê, lớn hơn mặt trời. Và Giô-suê là một con người, sinh ra trong tội lỗi, giống như các bạn và tôi. Và Đấng lớn hơn ở trong Giô-suê, và trong mặt trời đang vận hành bởi mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời ra lệnh mặt trời đó chiếu sáng và tự nó quay xung quanh, và nó được quản trị và được điều khiển bởi qui luật của Đức Chúa Trời. Nhưng Ngài là lớn hơn ở trong Giô-suê, hơn những luật pháp của Đức Chúa Trời đã có; bởi vì Đấng Sáng Tạo, chính Ngài, đã ở trong Giô-suê khi Giô-suê ngược nhìn lên mặt trời và nói, “Người hãy dừng lại ở đó. Và, hỡi mặt trăng, hãy dừng lại chỗ của người, cho đến khi ta kết thúc chiến trận này.” Và mặt trời cùng mặt trăng đều vâng lệnh người, vì Đấng ở trong Giô-suê là lớn hơn mặt—mặt trời và mặt trăng. Đấng mà đã ở trong Giô-suê!

¹⁶⁶ Đấng đã ở trong Môi-se, là lớn hơn cả Ai-cập. Ai-cập là một quân đội hùng mạnh nhất thế giới, họ đã chinh phục cả thế giới trong thời đại đó. Nhưng Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn cả Ai-cập,

bởi vì Môi-se đã thắng hơn Ai-cập. Đấng ở trong Môi-se, thậm chí còn lớn hơn chính thiên nhiên. Các bạn có bao giờ nghĩ rằng Đức Chúa Trời đã lấy Lời Ngài và ban Nó cho Môi-se, và phán, “Hãy đi ra đó và ra lệnh cho mặt trời đừng chiếu sáng”? Và mặt trời liền tối sầm lại! Đúng thế không? Ngài có thể khiến mặt trời chiếu sáng và các đám mây trở lại, hay Ngài có thể khiến cho mặt trời trở nên tối đen. Ngài là Thượng Đế; có thể làm bất cứ điều gì Ngài muốn, và Ngài ở trong con cái tin! A-men. Chính là thế.

¹⁶⁷ Không có một con bọ chết nào trong môi trường ấy. Có lẽ lúc đó là vào thời điểm mùa đông, không có ruồi nhặng, nhưng Đức Chúa Trời phán với Môi-se, “Hãy đi nói Lời Ta, và Ta sẽ đặt để trong đầu người điều gì để nói. Và người hãy đi ra ngoài đó và hốt một ít bụi đất đó, rồi ném bụi đó, lên trời.”

¹⁶⁸ Và nói, “Hãy có bọ chết!” Và bọ chết bò có lẽ dày có đến vài in-sơ, khắp mặt đất, trong vài giờ. Đúng thế không? Đấng Tạo Hóa!

¹⁶⁹ Chẳng có một con ếch nhái nào, vậy ông giơ cây gậy ra và nói rằng, “Hãy có ếch nhái!” Và chúng ở mọi nơi, chất đông lên, cho đến nỗi cả xứ đều hôi thối. Đúng thế không?

¹⁷⁰ Khi ông đến Biển Đỏ và điều đó xảy ra trên đường đi, Đức Chúa Trời phán, “Hãy nói với biển.” Và Môi-se nói với biển; và Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn chính biển cả. Đúng thế không?Ồ, chao ôi! Vậy thì, các bạn thấy đấy, Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn kẻ ở trong thế gian. Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn bất cứ lực lượng thiên nhiên nào có ở trong thế gian. Ngài ra lệnh cho thiên nhiên. Bất luận điều gì mà Ngài bảo ông nói, ông nói điều đó, và điều đó đã xảy ra theo cách ấy.

¹⁷¹ Ngài cũng ở với chúng ta giống như vậy tối nay! Không chỉ ở với chúng ta thôi đâu, nhưng còn ở trong chúng ta! Ngài đã chứng minh Ngài đã ở trong chúng ta. “Đấng ở trong các người, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Chúng ta sợ gì, thế gian chẳng?

¹⁷² Ở đây ngày nọ người ta đã tìm thấy một—một chiếc răng của một loài khủng long, ở trên đây khoảng...Tôi nghĩ chắc tất cả các bạn đã nghe về điều đó; ở trên đây tại Thác Niagara. Họ nói, “Nó nặng sáu cân.” Tôi nghĩ điều này đã được truyền miệng từ một người, nhưng tôi—tôi biết cuối cùng họ đã xác định nó là một loài

động vật nào đó thời tiền sử. Những loài vật đó có thể đã một lần sống trên trái đất. Bây giờ chúng ở đâu?

Các bạn biết không, Đức Chúa Trời Toàn năng có thể ra lệnh cho những con khủng long xuất hiện trên đất này, trong giờ sắp đến chúng có thể ở độ sâu bốn mươi dặm không? Các bạn biết, Đức Chúa Trời có thể hủy diệt thế giới này bằng bọt chết không? Ngài có thể gọi các loài bọt chết đến. Chúng đi đâu khi chúng chết? Điều gì xảy ra đối với ruồi mòng? Điều gì xảy ra đối với loài châu chấu? Mùa đông đến, và nhiệt độ hạ âm bốn mươi độ; và, đi ra khi mùa xuân đến, loài châu chấu tất cả lại xuất hiện ở khắp nơi. Chúng từ đâu đến? Ngài là Đấng Tạo Hóa mà phán nó được hình thành trên đất! Ngài là Đức Chúa Trời! Thiên nhiên vâng theo Lời Ngài.

¹⁷³ Đâu đấy một số anh em của chúng ta nôn nóng, họ có ấn tượng rằng Đức Chúa Trời phán một điều nào đó, và họ nói đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY trong khi điều đó không phải. Đó là lý do nó không xảy ra.

Nhưng khi nào chính Đức Chúa Trời thật sự phán bảo với các bạn, thì điều đó phải xảy ra, nó phải là cách đó. Hiểu không? Khi Đức Chúa Trời phán điều đó, thì nó phải xảy ra.

¹⁷⁴ Ngài là Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn kẻ ở trong xứ Ai-cập. Đấng ở trong Môi-se, là lớn hơn bất cứ thứ gì Pha-ra-ôn có thể làm được, hết thấy câu thần chú của ông. Đấng ở trong Môi-se, là lớn hơn kẻ ở trong những thuật sĩ kia. Hiểu không? Đấng ở trong Môi-se, lớn hơn cả thiên nhiên.

¹⁷⁵ Đấng Lớn Hơn! Đấng ở trong Đa-ni-ên lớn hơn những con sư tử. Ngài có thể bịt mồm những con sư tử đang đói. Vì vậy bất cứ điều gì mà có thể ngăn cản điều gì, thì lớn hơn điều mà nó ngăn cản. Vì vậy những con sư tử đang đói, đồ xô đến, để ăn thịt Đa-ni-ên; và Đấng ở trong Đa-ni-ên, lớn hơn kẻ ở trong con sư tử.

¹⁷⁶ Bây giờ, khi con sư tử đầu tiên được dựng nên, nó là một người bạn của con người. Chính ma quỷ đã khiến nó làm điều đó. Đúng thế. Trong Thiên hi niên, muông sói và chiên con sẽ ăn chung với nhau, và sư tử sẽ ăn rơm như bò đực, và sẽ nằm chung với bò. Chúng sẽ không làm hại hay hủy diệt nhau trong Thiên

hi niên. Ma quỷ sẽ chết. Chính ma quỷ làm cho thú hoang cắn và xé và ăn thịt, và những việc như thế, cách chúng làm. Chính Sa-tan làm điều đó. Nhưng Đấng ở trong Đa-ni-ên, lớn hơn kẻ ở trong sư tử kia. Hiểu không? Đấng ở trong vị tiên tri đó, lớn hơn kẻ ở trong sư tử kia.

¹⁷⁷ Đấng lớn hơn ở trong dân Hê-bơ-rơ, Đấng ở trong họ, lớn hơn kẻ ở trong lửa. Vì họ bị ném vào lò lửa; và Đấng ở trong họ, đã ở với họ, và giữ họ khỏi bị lửa thiêu đốt khi lò lửa đó đã được tăng nhiệt đến gấp bảy lần, cực kỳ nóng. Đúng không? Đấng ở trong con cái Hê-bơ-rơ, lớn hơn kẻ ở trong thế gian.

¹⁷⁸ Vua Nê-bu-cát-nết-sa ngồi ở đó, hay Bên-tơ-xát-sa. Nê-bu-cát-nết-sa, tôi nghĩ là thế, đã tăng nhiệt độ lò lửa nóng hơn gấp bảy lần bình thường. Được hà hơi bởi ma quỷ, để lấy những con người này, vì họ đấu tranh cho Lời Đức Chúa Trời; và quăng họ vào lò lửa này, nóng gấp bảy lần nó từng có, mà thậm chí nó không thể thiêu cháy được họ. Vì Đấng ở trong Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-Nê-gô, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian. Hoàn toàn đúng! Ô, chao ôi!

¹⁷⁹ Đấng ở trong Ê-li, lớn hơn các từng trời bằng đồng, vì ông có thể đem mưa ra khỏi các từng trời bằng đồng đã không mưa trong ba năm sáu tháng.

Đấng đã ở trong Ê-li, là lớn hơn sự chết. Vì, khi đến lúc để ông chết, Chúa Trời đã thấy vị tiên tri già, mệt mỏi đó. Ông đã quở trách Giê-sa-bên và tất cả việc tô vẽ mặt mày và những thứ hiện đại của bà, và ông hầu như mệt mỏi, vì vậy Ngài thậm chí không để ông đi bộ về nhà, giống như Ngài đã làm với Hê-nóc. Ngài đã gọi đến xe ngựa và đem ông lên, và đưa ông về Nhà. Đấng ở trong Ê-li, thì lớn hơn kẻ ở Giê-ru-sa-lem và ở xứ Giu-đa, và trong các núi. Đấng ở trong Ê-li, lớn hơn chính sự chết. Đấng ở trong Ê-li, lớn hơn mồ mả; bởi vì ông thoát khỏi mồ mả, ông thoát khỏi sự chết, và ông cứ đi thẳng lên Nhà trong xe ngựa lửa. Đây, Đấng lớn hơn là Ngài, và Ngài ở trong Ê-li.

¹⁸⁰ Các bạn nói, “Ồ, thôi được, đó là một con người vĩ đại.”

¹⁸¹ Chờ một chút! Kinh Thánh chép, “Ông là một con người yếu đuối,” như các bạn và tôi. Đúng vậy. Nhưng khi ông cầu nguyện,

ông tin chắc ông đã có được những điều mà mình đã cầu xin; điều mà Chúa Jêsus đã phán với chúng ta, “Khi các người cầu nguyện, hãy tin các người đã nhận được điều các người cầu xin, tất điều đó sẽ được làm cho.” Ông thiết tha cầu nguyện để trời sẽ không mưa, và trời đã không mưa trong ba năm sáu tháng. Hiểu không? Đấng ở trong Ê-li, lớn hơn cả thiên nhiên.

¹⁸² Còn việc chữa lành cho người đau thì sao? Hiểu không? Đấng ở trong các bạn, lớn hơn bệnh tật. Hiểu không? Bởi vì, có sự thối nát, làm lũng đoạn chính luật pháp của Đức Chúa Trời, đó là sự đau ốm. Ồ, Đấng “lớn hơn” ở trong bạn, đó là Đấng Chữa Lành và Đấng Tạo Hoá, lớn hơn—hơn ma quỷ mà đã làm lũng đoạn chính chương trình của đời sống bạn. “Đấng ở trong các người, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Hiểu không?

Đấng lớn hơn là Ngài đã ở trong Ê-li! Đấng ở trong Ê-sai, lớn hơn cả thời gian; hoặc bất cứ tiên tri nào trong các đấng tiên tri đó, bởi vì họ đã nhìn thấy xuyên qua thời gian. Hiểu không?

¹⁸³ Đấng ở trong Gióp, lớn hơn những ghê lở đục vào da thịt ông, và lớn hơn cả sự chết và mồ mả. Bởi vì, qua khái tượng ông nhìn thấy sự đến của Chúa, và nói, “Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và đến ngày cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất; và dầu sau khi da tôi tức xác thịt này đã bị tan nát, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ nhìn thấy Đức Chúa Trời.” Hiểu không? Đấng ở trong Gióp, lớn hơn cả sự chết; lớn hơn, vì sự chết cố bắt lấy ông và nó không thể làm điều đó. Nó không thể làm điều đó, bởi vì ông nói, “Tôi sẽ sống lại,” và ông đã sống lại. Ông đã được như vậy.

¹⁸⁴ Hãy nghe, ước gì chúng ta có thời gian để đi xa hơn về điều này. Nhưng tôi muốn hỏi vấn đề, mà tôi đã nghe nhận xét ngày nọ, về, “Đấng Christ ở trong bạn.”

Nào, đừng—đừng để nó yên nghỉ trên điều gì đó mà bạn đã làm; nói, “Tôi có cảm giác rùng mình. Tôi—tôi—tôi đã nói tiếng lạ. Tôi—tôi nhảy múa trong thánh linh.” Chẳng có gì chống lại điều đó, lúc này. Điều đó được thôi, đấy, đó là, nhưng đừng yên nghỉ trên điều đó. Hiểu không?

Đời sống của các bạn phải là *Đây*. [Anh Branham vỗ nhẹ vào quyển Kinh Thánh của mình—Bt.] *Đây* là Nó. Các bạn và

Đây phải trở nên làm một, đấy, và rồi Đây bày tỏ chính Nó. Hiểu không?

¹⁸⁵ Bây giờ điều gì xảy ra nếu—nếu tối hôm nay các bạn có thể nói, bằng cả tấm lòng, rằng linh của Shakespeare sống ở trong bạn, thì Shakespeare đã sống trong bạn không? Các bạn biết những gì mình làm không? Các bạn sẽ làm những công việc của Shakespeare. Các bạn sẽ làm. Các bạn sẽ làm. Các bạn sẽ sáng tác thơ và—và kịch, và vân vân, bởi vì Shakespeare là loại nghệ sĩ đó, một đại thi hào, đại văn hào. Vậy thì, nếu Shakespeare sống ở trong các bạn, thì các việc của Shakespeare làm các bạn cũng sẽ làm. Đúng thế không?

¹⁸⁶ Điều gì xảy ra nếu Beethoven sống ở trong bạn? Điều gì sẽ xảy ra nếu Beethoven sống trong các bạn? Các bạn biết mình sẽ làm gì không? Các bạn sẽ sáng tác những bản nhạc giống như Beethoven, nhà soạn nhạc vĩ đại đó. Các bạn sẽ viết được những tác phẩm như Beethoven, vì Beethoven sẽ là đời sống bạn. Bạn sẽ là một Beethoven, tái sinh, lần nữa. Nếu Beethoven sống trong bạn, thì các công việc của Beethoven bạn sẽ làm, vì Beethoven sống trong bạn. Đúng thế không?

¹⁸⁷ Nhưng Đấng ở trong các bạn là Đấng Christ! Và nếu Đấng Christ ở trong bạn, thì những công việc của Đấng Christ bạn sẽ làm, nếu Đấng Christ sống trong bạn. Ngài đã phán vậy. Tin lành Giảng 14:12, “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm những việc Ta làm,” nếu bạn ở trong Đấng Christ, hay nếu Đấng Christ sống trong bạn. Thế thì, Đấng Christ là Lời. Đúng thế không? Và Lời đến với các đấng tiên tri của Ngài. Hiểu không? Và nếu, bạn, Đấng Christ sống trong bạn, thì các công việc của Ngài sẽ được làm thông qua bạn, Sự Sống của Đấng Christ sẽ được sống qua bạn. Các công việc Ngài làm, đời sống Ngài sống, và mọi sự khác, sẽ sống ở trong các bạn; thật giống như Shakespeare, Beethoven, hay—hay bất cứ ai đã sống trong bạn.

¹⁸⁸ Ước gì Sự Sống của Ngài! Nhưng nếu bạn vẫn sống đời sống của riêng mình, thì các bạn sẽ làm những việc của riêng mình. Hiểu không? Nhưng nếu các bạn sống Sự Sống của Đấng Christ, nếu Đấng Christ ở trong các bạn, thì “Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Nếu sự nghi ngờ và lẫn lộn của bạn

về Lời hứa của Đức Chúa Trời ở trong lòng bạn, thì Đấng Christ không sống ở đó; đây, các bạn chỉ gặp phải những rắc rối. Nhưng nếu Sự Sống, nếu Đấng Christ đang sống trong bạn, thì Ngài sẽ nhận ra Lời Ngài và Ngài sẽ thực hiện Lời hứa Ngài. Hiểu không? Ngài sẽ làm.

¹⁸⁹ “Khi các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người nhận được điều mình cầu xin, và điều đó sẽ được ban cho các người. Nếu các người nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ mà chẳng nghi ngờ trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, thì các người có thể có được điều mình cầu xin. Cha làm việc cho đến bây giờ, Ta đây cũng vậy. Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, Con chẳng tự Mình làm việc gì được; nhưng chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm, Con cũng làm y như vậy.” Hiểu không? Và khi Cha bày tỏ những việc Ngài làm; đi ra đó không có một sự thất bại nào cả, và nói, “Hãy có,” thì có như vậy.

Và cũng Đấng Christ đó sống trong các bạn như vậy. Nó sống trong chúng ta. Thế thì những công việc của Ngài chúng ta sẽ làm, bởi vì Đấng Christ là Lời, và lời hứa của Lời đem lại sự chữa lành cho các bạn. Các bạn tin điều đó không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Chắc chắn vậy!

¹⁹⁰ Ngài phán, “Ta sẽ không để cho các người mồ côi đâu.” Như tôi cầu nguyện, đã cầu xin cách đây một lát, trong Ma-thi-ơ 24, đây, hay Ma-thi-ơ 28:20. Hiểu không? Ngài phán, “Ta sẽ đến với người, ở trong các người. Ta đây,” Thân vị, Đấng Christ, trong hình thức của Chúa Thánh Linh, “sẽ đến và sống trong các người. Thế thì các người sẽ không phải là—các người sẽ không phải là chính mình nữa. Ta sẽ ở trong các người. Và Đấng ở trong các người, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Hiểu không? Hê-bơ-rơ 13:8 chép, “Ngài hôm qua, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

¹⁹¹ Đấng ở trong Nô-ê là lớn hơn sự phán xét bằng nước.

Và Đấng ở trong anh em ngày nay là lớn hơn sự hình phạt bằng lửa. Hiểu không? Đấng ở trong anh em là lớn hơn, bởi vì Ngài đã trả giá cho sự đoán phạt và đắc thắng sự đoán phạt thay cho anh em. Hiểu không? Các bạn chẳng còn phải lo sợ về điều đó nữa. Đây, các bạn được ở trong đó. Vâng.

Đấng ở trong Nô-ê, lớn hơn kẻ ở trong sự hình phạt bằng nước, đã hủy diệt thế gian không tin. Bởi vì, Nô-ê đã tin. Và Đấng ở trong ông, mà ông tin rằng Ngài đã phán với ông, lớn hơn kẻ ở trong thế gian. Vì lẽ đó, Nô-ê đã thoát khỏi mọi sự đoán phạt, bởi vì Lời của Đức Chúa Trời là lớn hơn sự đó, và ông đã được cất lên trên những sự đoán phạt.

“Đấng Lớn hơn!” Thật chúng ta có thể dừng lại trên điều đó trong chốc lát! Hiểu không?

¹⁹² Đấng đã ở trong Đa-vít, lớn hơn con gấu đến bắt trộm chiên của ông. Đấng ở trong Đa-vít, lớn hơn sư tử đến và cướp một trong những con chiên của ông. Đấng ở trong Đa-vít, lớn hơn kẻ thù, Gô-li-át. Người Phi-li-tin cao lớn đứng đó, cao mười hai, mười bốn bộ, với những ngón tay dài mười bốn in-sơ; có ngọn giáo dài và sắc nhọn như cây kim của người thợ dệt; và có lớp vỏ bọc ngoài dày hai đến ba in-sơ, bằng thép hay kim loại, đồng. Nhưng những gì ở trong Đa-vít lớn hơn những gì ở trong hăn.

Hăn là một người lực lưỡng, cường tráng. Hăn là một chiến binh. Hăn có thể, thật sự nói rằng hăn có thể tóm lấy Đa-vít bằng mũi giáo của hăn và treo ông lên, và để cho chim quạ đến ăn ông.

¹⁹³ Và Đa-vít nói, “Người đối mặt với ta như một người Phi-li-tin, trong danh của một người Phi-li-tin. Người rửa sả ta bằng danh của thần Phi-li-tin.” Và nói, “Người khoe khoang về những gì người sẽ làm. Và người đến với ta bằng áo giáp và gươm giáo. Nhưng ta nhận Danh của Chúa là Đức Chúa Trời mà đến với người, và ngày hôm nay ta sẽ lấy đầu người ra khỏi vai người.” Và ông đã làm điều đó, bởi vì Đấng lớn hơn đã hà hơi cho Đa-vít trong sự can đảm đó.

¹⁹⁴ Đấng ở trong các bạn, lớn hơn chiếc xe lăn đó. Đấng ở trong các bạn, lớn hơn cái cẳng khiêng người bệnh. Đấng ở trong các bạn, lớn hơn bệnh ung thư đó. Đấng ở trong các bạn, lớn hơn bệnh tật đó. Đấng ở trong bạn, lớn hơn bất cứ điều gì mà ma quỷ có thể đặt trên đời sống bạn. “Đấng ở trong anh em, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Đấng Lớn hơn là Ngài! Vâng!

Đấng lớn hơn là Đa-vít, đã ở trong Đa-vít; Đức Chúa Trời ở trong Đa-vít.

¹⁹⁵ Ngài cũng ở trong chúng ta, đó là, Đấng Christ. Ngài là Đấng chinh phục mọi kẻ thù, cho chúng ta. Khi Ngài còn ở đây trên đất này, Ngài đã chinh phục tội lỗi, Ngài chinh phục bệnh tật, Ngài chinh phục sự chết, Ngài chinh phục âm phủ, Ngài chinh phục mồ mả, và bây giờ Ngài sống trong chúng ta như Đấng Chinh Phục! Ngài chinh phục bệnh tật, âm phủ, sự chết, mồ mả, và đến với chúng ta ban cho chúng ta tự do thoát khỏi mọi điều đó. Và Đấng ở trong bạn, là lớn hơn kẻ có thể đặt những thứ này lên trên bạn. Vâng! “Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.”

¹⁹⁶ Đó là cách những phép lạ này xảy ra. Đó là cách gió lớn đã ngừng lại, ngày nọ. Con người có thể làm được điều đó không? Không, thưa quý vị, không thể được. Khi tôi đứng đó, kêu khóc, và những ngọn gió cứ xoáy sâu, và...

Bao nhiêu người ngồi đây, đã ở trên đó? Hãy cho chúng ta xem có bao nhiêu người đưa tay. Xin các bạn đưa tay lên, mọi người đã ở trên đó, ở trên Colorado vào—vào thời điểm ấy. Được rồi. Anh Fred, tôi nghĩ, là người duy nhất đã có mặt, lúc đó. Tôi nghĩ có thể là Anh Mann đã ở đây, nhưng anh ấy...Thưa anh, Anh Evans, phải anh ấy không? Anh Evans đã ở trên đó vào lúc ấy. Vâng. Được rồi. Và, đúng thế.

¹⁹⁷ Để ý. Đó chẳng phải là sự thật sao? Đó chẳng phải là cách nó đã xảy ra chẳng? Mưa thôi rơi, và gió đã ngừng thổi. Đó là gì? Theo lời tôi phải không? Không! Bởi vì Ngài bảo tôi làm điều đó. Và Đấng ở trong chúng ta, lớn hơn bất cứ hiện tượng thiên nhiên nào. Đó chẳng phải cũng là Đức Chúa Trời mà có thể khiến sóng biển yên lặng, có thể khiến gió trở về vị trí của chúng sao? Chẳng phải đó cũng chính là Đấng đã khiến mặt trời trở nên tối tăm, có thể khiến mặt trời chiếu sáng sao? Thế đấy, “Đấng ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Hiểu không? Được rồi.

¹⁹⁸ Vậy thì đó là lý do những phép lạ có thật này có thể được thực hiện, bởi vì đó là lời hứa của Đức Chúa Trời, “Những việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm được.” Phúc âm Giăng 14:12. Ngài, Đấng Christ, đã khiến sóng gió im lặng, là Đấng Tạo Hóa của chúng. Ngài vẫn là Đấng Tạo Hóa như Ngài đã có lúc ấy. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

Ngài chữa lành kẻ đau và hủy diệt tội lỗi, và làm biến đổi nó tất cả cho các bạn, và đến với các bạn để Ngài có thể ở với các bạn. Ngài chinh phục mọi sự này, đến và sống trong chúng ta. Ngài là Đấng Chinh Phục đã chinh phục mọi sự này rồi; đã minh chứng điều đó trong lời Kinh Thánh, đã trở lại và đắc thắng mọi sự, và chứng minh với các bạn rằng Ngài là Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Và sau một ngàn chín trăm năm, Ngài vẫn luôn ở đây làm những việc tương tự giữa chúng ta mà Ngài đã làm lúc đó, đã chinh phục sự chết, âm phủ, bệnh tật, và mồ mả!

¹⁹⁹ Đấng Christ này, “Ngài” đây, Ngài là Đấng ở trong các bạn. Ngài là Đấng Christ. Như Giảng đã nói, “Đấng ở trong các người là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Ấy là Đấng Christ! Ngài lớn hơn tất cả mọi kẻ ở trong thế gian vì Ngài đã chinh phục thế gian, và là lớn hơn, hơn tất cả những điều đó, bởi vì Ngài đã chinh phục nó cho chúng ta. “Và chúng ta cũng lớn hơn những kẻ chiến thắng đó qua Đấng đã yêu chúng ta và ban chính mình Ngài cho chúng ta,” hầu cho Ngài có thể trở lại và làm những công việc của Ngài qua chúng ta, để chứng minh với chúng ta rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi.

Khi Ngài ở trên đất, Ngài đã chứng minh điều đó khi Ngài ở giữa dân sự, Ngài là Đấng Mê-si. Ngài có thể phân biệt được những ý tưởng trong lòng họ. Và Kinh Thánh chép, Môi-se nói, rằng, “Ngài sẽ là một đấng tiên tri.” Đúng thế không? Ngài biết rõ những bí mật trong lòng. Ngài biết dân sự là ai. Ngài biết những nan đề gì với họ. Chúng ta đã thấy điều đó được thực hiện chưa? [Hội chúng nói “A-men.”—Bt.] Từ đời này qua đời kia!

²⁰⁰ Chúng ta biết rằng người chết đã được sống lại, ngay từ kẻ chết. Một số người đã chết một ngày rưỡi. Thế đấy, đã chết vào buổi sáng, và họ được sống trở lại tối hôm đó, và đi lại suốt đêm; và đến ngày hôm sau khoảng giữa trưa, hay sau buổi trưa một chút, tìm về đến trại đã ở. Một đứa trẻ đã chết, thân thể lạnh ngắt, và nằm trong tay của người mẹ. Và Chúa là Đức Chúa Trời mang đến, phán Lời của Sự sống, và đứa bé ấy ấm lên và bắt đầu kêu khóc; trao nó lại cho vòng tay của mẹ nó.

²⁰¹ Bà Stadklev, đứng đó chứng kiến sự việc ấy xảy ra, đó là lý do tại sao bà khóc cho đứa con bé bỏng của mình, muốn tôi bay

đến nước Đức. Nhưng Chúa phán, “Ấy là bàn tay Ta; người đừng quở trách điều đó.” Đây, các bạn biết rõ hơn.

Khi Ngài phán với Môi-se, rằng, “Hãy nói với đá này,” đừng đập nó. Điều ấy có nghĩa là chỉ “nói,” không đập, thấy đó. Các bạn phải vâng theo những gì Ngài phán làm. “Nhưng chẳng một người nào có thể tự mình làm được việc gì,” người ấy phải lắng nghe điều đó trước tiên từ Đức Chúa Trời.

²⁰² Vậy thì Lời của Đức Chúa Trời đã hứa rằng Ngài sống. Và, bởi vì Ngài sống, thì các bạn cũng sống. Ngài đã hứa, rằng, “Những việc Ta làm các ngươi cũng sẽ làm. Những việc giống như vậy, lại các ngươi cũng, sẽ làm nhiều hơn nữa, vì Ta đi về cùng Cha.” Ngài chinh phục mọi sự. Ngài là Đấng có thể làm được...

Ngài là Đấng đã tạo nên những con sóc kia. Điều đó xảy ra đã hai lần. Một lần xảy ra ở chỗ của anh đấy, Charlie. Và nó đã xảy ra—đã xảy ra ở trên đây khi, các anh em, Anh Fred và Anh Banks cùng những người đi lên đó với chúng tôi.

²⁰³ Điều đó đã xảy ra tại nước Đức, khi mười lăm thầy phù thủy, mỗi bên của tôi, nói...Bởi vì Billy và Anh Arganbright không muốn để cho họ—họ nhìn thấy tôi, họ nói, “Ồ, chúng tôi sẽ làm cho cái trại này bị thối đi.” Và họ ngồi xuống đó, với những thuật phù phép của họ, rồi họ cầu các thần của họ, ma quỷ, và ở đây nó đến với một trận bão. Khoảng chừng ba mươi ngàn, bốn mươi ngàn người Đức ở ngoài đó, và cái trại cứ nhắc lên nhắc xuống như thế này.

Họ, và rồi sau đó, họ lấy cái kéo và cắt một chòm lông, và chia nó ra phía sau giống như *thế*. Và nói, qua trạng thái bị bùa mê của họ, và họ nói ba từ thánh, “Đức Cha, Đức Con, Đức Thánh Linh; lu-lu-lu-lu-lu-lu! Đức Cha, Đức Con, Đức Thánh Linh; lu-lu-lu!”

²⁰⁴ Tiếp tục như thế, và cơn bão đến thật sự. Chắc chắn vậy. “Nó là vua của các thể lực chốn không trung,” Sa-tan. Và họ gọi bão đến. Và, bấy giờ, thậm chí căn lều to lớn đó dựng lên như vậy, ôi chao ôi, nó bao trùm gần một khối phố; và nó dựng lên, dựng ra cái khung bé nhỏ, và chỉ những tấm bạt phủ lên dính trên nó.

Gió luồn phía dưới và nhắc cả căn lều lên, như *thế*. Và gió ấy, và sấm chớp vang rền như thế, tôi cứ tiếp tục giảng.

205 Và, ồ, họ vẫn cứ tiếp tục hô to câu thần chú, hô mãi hô mãi như thế, nói những từ thánh ngẩn họ nói, “Ba từ thánh tối cao: Cha, Con, và Thánh Linh,” ở cả hai bên như thế. Rồi tôi nhìn thấy hần cúi đầu, và đi vòng quanh bởi những tà linh ở đó, nhưng không bị trói buộc.

206 Và tôi nói với Anh Lowster, “Đừng thông giải điều này.”

207 Tôi nói, “Anh Arganbright, cứ cầu nguyện.”

208 Tôi nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Dựng trời và đất, Ngài đã sai con đến đây. Con đã đặt bàn chân con trên đất nước Đức này, trong Danh Chúa Jêsus Christ, với vì Chúa sai con đến đây. Đám mây đó chẳng có quyền lực gì trên con. Nó không có quyền, bởi vì con được xúc dầu và được sai đến đây vì sự cứu rỗi của dân tộc này.”

“Ta ra lệnh ngươi, trong Danh Chúa Jêsus, hãy lui ra khỏi nơi đây.”

209 Và sấm chớp nổ vang, nghe, “Bang! Bang! Bang!” Nghe, “Grrrrrrrrr,” cuốn đi, và qua thẳng trên căn lều, thổi trở lại; và mặt trời chiếu sáng ra.

210 Trong vòng mười phút, có khoảng mười ngàn người đến tin nhận và các thứ, kêu lớn xin thương xót, thấy quyền năng của Đức Chúa Trời. Tại sao? “Đấng ở trong anh em, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Hiểu không?

211 “Đấng ở trong anh em, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Nhìn những tai ương xảy đến, ồ, thưa anh, chị em, chúng ta chẳng lo lắng chút nào. Đấng vĩ đại là Chúa Trời, và Ngài ở trong các bạn. Các bạn có tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

212 Bây giờ tôi đã nói quá giờ. Đã chín giờ, gần, mười lăm phút. Và tôi biết có nhiều người phải chạy xe một quãng đường dài.

Chúng ta hãy cúi đầu giây lát.

213 Ôi lạy Đức Chúa Trời là Cha, Ngài biết rõ về Colorado. Ngài biết những điều đó là có thật. Và con nói ra điều đó vì sự vinh hiển của Ngài, để mọi người ở đây có thể biết. Sau tất cả những

gì khoa học chứng minh, về những bức ảnh, và về các công việc của Chúa Thánh Linh. Và, Chúa ôi, Ngài biết rõ rằng Ngài...mà con đã tuyên bố một cách rõ ràng với mọi người, và luôn luôn là như vậy, đó là vì Ngài đã hứa điều đó. Và Ngài đang ở trong đây, cố tìm kiếm người nào mà Ngài có thể xác quyết chính Ngài qua họ, để những người khác có thể thấy rằng Ngài sống, và Ngài là Đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Con cầu xin Ngài, Chúa ôi, xin thương xót, và hướng dẫn và điều hướng chúng con trong những suy nghĩ của chúng con.

²¹⁴ Có rất nhiều người ngồi ở đây đang đau ốm và bệnh tật. Có những người mà có lẽ chết nếu họ không có được sự giúp đỡ từ nơi Ngài. Nhiều người trong số họ, có lẽ, đã đến bước đường cùng, khi bác sĩ không thể giúp gì được nữa. Ngài là Đức Chúa Trời, và Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và sự Hiện Diện của Ngài có ở đây.

²¹⁵ Và, Chúa ôi, chúng con không biết giai đoạn Thần lực thứ Ba này là gì, khi chúng con đề cập đến Nó, sẽ có. Con không biết điều gì. Nhưng chúng con biết một điều, rằng giai đoạn chức vụ Thần lực thứ Nhất là sự hoàn hảo. Giai đoạn chức vụ Thần lực thứ Hai, là con số năm, là ân điển.

Và, Chúa ôi, con cầu xin tối nay Ngài sẽ bày tỏ chính Ngài ra với chúng con, để sau những sự này, nói rằng, “Ngài là Đấng ở trong anh em!” Và Ngài phán, “Những việc Ta làm thì các người cũng sẽ làm,” và phán Ngài không làm việc gì cho đến khi Cha bày tỏ cho Ngài.

²¹⁶ Và chúng con thấy những gì Ngài đã làm khi Ngài có thể bảo với Sứ đồ Phi-e-rơ người là ai, tên của cha người là gì. Ngài phán với Na-tha-na-ên sứ mệnh của ông là gì, cách mà ông đến ở đó, trước đây ông ở đâu, ông đã làm những gì. Ngài phán với người đàn bà, nơi giếng nước, về tội lỗi của bà và những gì bà đã có, sống trong sự tà dâm với sáu người đàn ông này; năm người bà đã có, và một người mà bà đang sống với bây giờ không phải là chồng bà. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Ngài phán...

²¹⁷ Đó là tình trạng mù của Ba-ti-mê, khi ông đứng đó; nhưng tuy nhiên, trong lòng ông, ông có một thị lực, để ông có thể thấy;

mà, nếu đó là Giê-hô-va bày tỏ trong cương vị làm Con của Chúa Jêsus Christ, thì Ngài có thể biết được sự than khóc của ông. Và ông đã kêu lên, “Lạy Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng!” Và điều đó đã khiến cho Ngài dừng bước, rồi Ngài quay lại và chữa lành cho ông, Ôi Cha ơi, phán với ông rằng đức tin ông đã cứu ông.

218 Người đàn bà thiếu máu kia, mà qua bệnh mất huyết này và sự thay đổi đời sống, và trong nhiều năm nó đã không thể ngưng. Bà đã tốn rất nhiều tiền cho các bác sĩ, và không ai có thể giúp bà. Bà đã đến với một buổi nhóm của Ngài khi Ngài nói chuyện với một người ở—ở Ga-li-lê, khi Ngài đang trên đường của Ngài đi đến nhà của Giai-ru. Người đàn bà nhỏ bé này đã nhủ thầm trong lòng mình, không có một câu Kinh Thánh đăng sau nó, “Nếu tôi có thể chạm được vạt áo Ngài, tôi—tôi tin rằng tôi sẽ được lành.” Và bà có ước ao khi bà có thể chạm đến vạt áo của Chúa. Và Ngài đã phán với bà rằng đức tin bà đã làm điều này, đã trình ra những ước muốn của mình, và bà đã được khỏe mạnh.

219 Chúng con được biết trong Lời rằng Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm, đang ngồi trên nơi Cao, để cầu thay cho chúng con. Và—và ngày hôm nay Ngài cũng vậy, là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm, vào lúc này, mà có thể cảm thương sự yếu đuối của chúng con. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin ban cho mỗi chúng con ở đây tối hôm nay có thể...có đặc ân được chạm đến Ngài tối nay, là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm lớn, và được khỏe mạnh. Vì sự Vinh hiển thuộc về Đức Chúa Trời, con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

220 Bây giờ tôi không...Có các thẻ cầu nguyện không? Tôi—tôi đã bảo Billy đừng...có ai có thể cầu nguyện không? Được rồi, đúng thế, tôi bảo cậu ấy không phát ra. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã nói hơi dài, như tôi...ồ, tôi thật sự nói quá nhiều. Nhưng, hãy xem, đây, và các bạn đã bảo tôi, khi tôi nói, “Tôi sẽ cố gắng kết thúc lúc tám giờ ba mươi,” các bạn đã cười, và tôi—tôi biết các bạn đang nói về điều gì rồi. Tôi—tôi...nhưng tôi—tôi yêu các bạn. Hiểu không?

221 Những gì, những gì tôi đang cố gắng làm, tôi luôn luôn cố gắng tránh điều này, thưa các bạn; không bao giờ để ai đó nói, “Anh Branham đã làm điều này.” Anh Branham không thể làm

điều gì cả. Hiểu không? Chính là Chúa Jêsus Christ. Và Đấng ở trong tôi thì cũng ở trong các bạn. Các bạn thật sự phải tin. Chẳng đúng sao? Hiểu không? Đấng ở trong các bạn là lớn hơn bệnh tật của bạn.

²²² Bây giờ có bao nhiêu người ở trong đây bị đau yếu trong thân thể, không biết tôi, nhưng các bạn phải tin rằng mình có đủ đức tin để chạm đến Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm, đưa tay mình lên, nói, “Tôi tin điều đó”? Được rồi.Ồ, hầu như ở mọi nơi, có những bàn tay đưa lên. Được rồi. Bao nhiêu người ở đây biết tôi, và biết là tôi không biết về những gì các bạn cần, và bạn muốn Đức Chúa Trời chạm đến bạn? Hãy đưa tay lên. Hiểu không? Hiểu không? Được rồi.

²²³ Thành thật mà nói, không có người nào ở đây mà tôi biết điều gì cả, ngay trong thì giờ này, về việc bị đau. Nhưng cậu bé này ngồi ở đây, thì tôi biết cậu ấy. Tôi đã cầu nguyện cho cậu ấy, nhiều lần. Tôi không thể nhớ tên cậu bé, nhưng cậu bé ở dưới Kentucky. Cậu viết thư cho tôi luôn, bạn riêng của Anh và Chị Wood và những người ấy, và đến đây. Và cậu ấy đã tham dự buổi nhóm trong một thời gian dài, thật dài. Đó là người duy nhất mà tôi biết.

²²⁴ Hiện giờ, Anh Dauch, theo như tôi biết, thì ổn rồi, nếu không thì anh sẽ không ngồi ở đây. Anh ấy đau rất nặng hôm trước, và Chúa đã chữa lành anh.

²²⁵ Tôi không biết người này. Và tôi không biết ai là người có những cây nặng này ở đây; có lẽ người đó ngồi trên ghế. Tôi—tôi không biết.

Và tôi—tôi không biết nhiều người trong các bạn. Nhưng Chúa trên Trời biết, vào thì giờ này, tôi không biết các bạn cần gì. Tôi không có ý kiến gì. Hầu như thật khó ở đây trong đền tạm này, vì, thấy đó, tôi biết nhiều người.

²²⁶ Bây giờ đây là những gì xảy ra. Khi các bạn đến một nơi...Bây giờ, đôi khi, tôi đến đây, và tôi nói, “Được rồi, chúng ta sẽ phát cho mỗi người một thẻ cầu nguyện và họ xếp hàng. Bước lên trên bục.” Người nào đó sẽ bỏ đi...Vậy thì các bạn không thể...

Bây giờ, thưa các bạn, tôi sẽ mở lòng mình ra và nói với các bạn đôi điều. Các bạn không thể che giấu điều đó. Thật sự những gì các bạn suy nghĩ, tôi đều biết. Đúng vậy. Tôi biết điều gì các bạn đang suy nghĩ. Hiểu không? Và đôi khi các bạn nói, “Thưa Anh, tôi tin.” Tại sao, ồ, các bạn tin vào một con người hữu hạn. Hiểu không? Hiểu không? Tôi biết.

²²⁷ Và ngay tại đây, khi tôi, ngay giờ này, sự xúc dầu vừa mới đến trên tôi, các bạn biết đấy. Và tôi có thể cảm nhận được sự rộn lên, giống như, một nhịp đập, đấy, sự rung động từ những nơi khác nhau. Hiểu không?

Nhưng bây giờ dừng—dừng không tin nữa. Hãy tin tất cả Sự điệp. Hãy tin Điều đó. Nếu không, nếu nó không được viết ra từ Kinh Thánh, thì các bạn đừng tin nó. Nhưng nếu Nó có ở trong Kinh Thánh, thì Chúa Thánh Linh đang sống trong mỗi chúng ta có bốn phận thực hiện điều đó nếu chúng ta tin Nó. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Tôi biết điều này thật khó. Đấy, chẳng có gì đến dễ dàng cả.

²²⁸ Thật khó khăn cho Ngài để chịu chết, để điều này có thể được sanh ra cho các bạn. Thật khó cho Ngài khi phải vác thập tự đi đến đồi Gô-gô-tha; Ngài muốn ở lại, thậm chí Ngài quá đau đớn đến nỗi Ngài kêu lên, “Không phải ý Con, nhưng ý Cha được nên.” Hiểu không? Hiểu không? Ngài không muốn lìa khỏi; Ngài là một Người còn trẻ, và Ngài có các anh em đồng lao của Ngài. Ngài yêu thương họ giống như tôi yêu thương anh em. Nhưng Ngài—Ngài không thể sống, và họ cũng sống, vì thế Ngài đã chết để chúng ta có thể sống. Điều đó không dễ dàng. Ngài phải làm điều đó. Hãy nhìn cái chết đặt phía trước Ngài thế nào, “Lạy Cha, giờ đã đến, và Con sẽ cầu xin Cha cất chén này khỏi Con chẳng? Không.” Ngài không muốn làm điều đó; Ngài muốn ý của Đức Chúa Trời được nên.

²²⁹ Bây giờ, hãy xem, nếu các bạn tin điều giống như vậy! Bây giờ, dừng—dừng—dừng phủ bóng Nó, chút nào. Chỉ tin nó. Chỉ hoàn toàn tin nó. Đừng nghi ngờ. Các bạn hãy tin nó.

²³⁰ Nếu như tôi đưa nhiều người lên vào một hàng cầu nguyện, và tôi nói rằng, “Được rồi, bây giờ người này, anh biết tôi không biết anh.”

231 “Không, điều đó đúng, Anh Branham.”

232 Rồi ngay ở ngoài kia các bạn sẽ bắt gặp ai đó sẽ nói, “Ừ-ừm, nhưng ông ấy đã đọc những gì họ viết ra trên tấm thẻ cầu nguyện đó! Thần giao cách cảm!” Nó thật sẽ làm điều đó.

233 Rồi tôi nói, “Thôi được, bây giờ Chúa nhật này chúng ta sẽ không phát ra thẻ cầu nguyện nào cả. Tôi muốn mọi người ở đây, là những người lạ, chưa hề đến đây, xin các bạn đứng lên.” Hiểu không? Và—và rồi Chúa Thánh Linh sẽ quay lại ngay và tỏ cho tôi biết điều gì ở trong họ. Hiểu không? Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Các bạn đã thấy điều đó cả hai cách.

234 “Ồ, thôi được, có điều gì không ổn với điều đó.” Hiểu không? Hiểu không? Ở đó, không có cách nào nữa, các—các—các bạn không thể...Thấy không, chừng nào Sa-tan có thể chiếm hữu, nó sẽ cứ làm cho các bạn tin bất cứ điều gì.

Và nó sẽ tỏ cho các bạn thấy mọi lỗi lầm mà tôi đã có, và tôi đã có rất nhiều lỗi mà nó có thể tỏ ra cho các bạn. Các bạn đừng nhìn vào điều đó! Các bạn đừng nhìn vào điều đó. Tôi là một con người. Hiểu không? Nhưng, hãy nhớ, Lời này của Đức Chúa Trời là Lẽ thật, và tôi đang cố gắng để sống bằng Lời đó.

235 Giả sử tôi đi ra ngoài và bắt đầu làm những điều sai trái, điều đó thì không đúng, phạm tội, và uống rượu, và, hay là hút thuốc, hoặc—hoặc làm những điều mà không đúng, anh—anh em đến và xỉ vả tôi, bởi vì điều—điều đó không tốt. Tôi—tôi muốn lìa khỏi thế gian lúc ấy. Tôi không...Tôi muốn ra đi trước khi điều đó xảy đến. Hiểu không? Tôi không muốn làm thế.

236 Nhưng chừng nào tôi cố gắng sống theo những gì là đúng và làm những gì là tốt, đây, và cố gắng sống giống như một Cơ-đốc nhân phải sống, và rồi để Đức Chúa Trời lấy Lời Ngài và nghe tôi thực thi Lời đó. Mặc dù Nó bắt tôi phải trả giá bằng rất nhiều bạn bè và sự ưa thích của thế gian, cùng những thứ khác như thế, và bị nhiều người ghét bỏ, và các giáo phái, đá ra ngoài, tuy nhiên tôi muốn được sống đúng với Lời này. Đó là Lời của Đức Chúa Trời, và tôi yêu mến Đức Chúa Trời. Vì thế chính là Lời của Đức Chúa Trời, và tôi—tôi đã nói với các bạn rằng, “Ngài hôm qua,

ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” và Ngài ở trong chúng ta lúc này. Và nếu...

²³⁷ Bây giờ, nếu như đời sống của Shakespeare ở trong tôi, sống trong tôi, nếu Shakespeare sống ở trong tôi, thì chẳng phải tôi sẽ làm những công việc của Shakespeare sao? Nếu Beethoven ở trong tôi, chẳng phải tôi sẽ làm những công việc của Beethoven sao? Nếu linh của Dillinger ở trong tôi, nếu John Dillinger sống trong tôi, chẳng phải tôi sẽ là một John Dillinger sao? Nếu Beethoven sống trong tôi, thì tôi sẽ là Beethoven? Hiểu không? Nếu Castro ở trong tôi, tôi sẽ là một Castro? Hiểu không?

Còn nếu Chúa Jêsus Christ ở trong tôi, thì tôi sẽ làm những công việc của Ngài, bởi vì đó chính là Ngài. Và chẳng phải là Ngài đã nói những việc giống như vậy sẽ xảy ra sao? Hiểu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

²³⁸ Vậy thì Ngài sẽ làm gì nếu Ngài đứng ở nơi đây, nếu Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không thay đổi? Ngài phán, “Ta chỉ có thể làm những việc Cha tỏ cho Ta làm.” Đúng thế không?Ồ, đó là cách Ngài đã làm trong thời gian qua.

Bây giờ Ngài giống như vậy không? Còn sự đau ốm thì thế nào? Cái giá của các bạn đã được trả rồi. Mỗi một người trong các bạn được chữa lành bệnh tật của mình rồi. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Vì điều đó...Mỗi một người trong các bạn được tha thứ, nhưng bạn phải tiếp nhận nó. Mỗi người trong các bạn được chữa lành, nhưng các bạn phải tiếp nhận nó.

²³⁹ Bây giờ, để chứng minh rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Nếu Ngài đang đứng ở đây, thì Ngài không thể chữa lành cho bạn, chút nào, với sự không tin của bạn. Các bạn phải tin điều đó, cũng giống như các bạn phải tin điều đó ngay bây giờ. Nó phải giống như vậy, đấy. “Bởi vì, nhiều việc công việc quyền năng Ngài không thể làm trong thời của Ngài, bởi vì sự không tin của họ.” Đúng không? Nhiều việc phi thường Ngài không thể làm ngày hôm nay, bởi vì sự vô tín.

²⁴⁰ Bây giờ, Ai có thể nói tiên tri điều đó? Đức Chúa Trời. Ai mà đã nói điều này? Đức Chúa Trời. Ai đã làm điều đó? Đức Chúa Trời. Ai đã phán nơi mà loài gấu, nai, tuần lộc, tất cả những loài

vật khác, và bây...tất—tất cả những sự này mà đã xảy ra? Ai đã nói điều đó? Ngài, Đấng Christ, mà ở trong chúng ta, nói tiên tri chính Ngài qua chúng ta, bày tỏ chính Ngài là Đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

Ai đã làm gió ngừng thổi? Ai đã tạo nên những cơn sóng? Cùng một Đấng mà đã tạo ra chiến đực cho Áp-ra-ham, khi ông...gọi Ngài là “Đức Giê-hô-va Di-rê.” Những danh xưng cứu chuộc kép vẫn còn áp dụng đối với Ngài. Ngài vẫn là Đức Giê-hô-va Di-rê, “Chúa có thể sẵn sàng cho chính Ngài một Cửa Lẽ.”

²⁴¹ Bây giờ, mỗi người trong các bạn, tôi—tôi muốn các bạn bày tỏ sự ăn năn chân thành giờ này. Nếu các bạn thật sự tin bằng tất cả tấm lòng mình, thì sẽ không còn một người yếu đuối nào ở giữa vòng chúng ta, vào lúc mà kim đồng hồ quay thêm năm phút nữa. Sẽ không có một người nào ở đây mà sẽ không đứng trên đôi chân họ, khỏe mạnh, nếu các bạn thật sự tin điều đó. Các bạn có thể tin không?

²⁴² Bây giờ chúng ta hãy xem thử lúc này Ngài sẽ đến với chúng ta và bày tỏ chính Ngài không, trong lúc này chúng ta cúi đầu.

²⁴³ Lạy Chúa Jêsus, bây giờ xin Chúa giúp chúng con. Và con sẽ vâng theo Ngài, Chúa ôi, theo như con biết cách nào. Xin tha thứ những tội lỗi và vi phạm của con. Con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁴⁴ Bây giờ chúng ta hãy lấy ví dụ ở phía bên này đây, người nào đó trong đây. Hãy tin, có đức tin, đừng nghi ngờ! Người nào đó mà không biết tôi, nếu có thể. Tôi không thể nói sự hiện thấy đang xảy ra ở đâu. Tôi cứ phải trông chờ Nó. Và nếu Nó bày tỏ điều đó, thì các bạn biết điều đó, có thật hay không. Các bạn cứ tin, và đừng nghi ngờ. Nếu Ngài sẽ làm điều đó, các bạn sẽ tin, thấy đấy, sau khi tất cả việc này được thực hiện ngày hôm nay chứ? Hiểu không? Cứ tiếp nhận sự chữa lành của mình, đấy. Hãy nói, “Chúa ôi, con đang chạm đến Chúa Jêsus Christ bây giờ. Con đang tin.” Bây giờ cầu xin Chúa trên Trời ban cho điều đó.

²⁴⁵ “Đấng ở trong các người, Đấng Christ, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Bây giờ, trong buổi nhóm này, nơi mà chúng ta rờ đến

Ngài, Ngài phản chiếu lại chính Ngài; như người đàn bà đã rời đến Đức Chúa Trời, qua Đấng Christ, và mang lại nhu cầu của bà.

²⁴⁶ Tôi thấy lúc này trong một góc ở đây, giống như đó là một người đàn ông, ông bị bệnh rất trầm trọng. Không, không phải. Đó là một người phụ nữ đang cầu nguyện cho một người đàn ông, và ông đó không có mặt ở đây. Nhưng đó là người phụ nữ. Tôi nhìn thấy người đàn bà ấy...Đó là—đó là cha của chị, và ông ấy sắp chết vì bệnh ung thư. Và rất nghiêm trọng. Người đàn ông đó không có ở đây. Ông ấy ở nơi khác. Thậm chí, không ở trong vùng này. Ấy là, ông ấy ở Georgia.

Cứ cầu nguyện. Các bạn có tin hết lòng giờ này không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Cứ cầu nguyện, đấy.

Tên của người phụ nữ, đang cầu nguyện này, là Bà Jordan. Chị ấy không phải từ Georgia đến. Chị đến từ Bắc Carolina. Nếu đúng vậy, thưa quý bà, xin hãy đứng lên tại chỗ. Đúng, tất cả sự thật. [Chị ấy nói, “Cảm ơn Chúa! Cảm ơn Chúa!”—Bt.] Chị đang cầu nguyện như vậy phải không? [“Vâng, thưa ông; cha tôi.”] Được rồi. Được rồi. [Người phụ nữ tiếp tục nói về cha mình.]

Chị có tin, rằng, “Đấng ở trong chị là lớn hơn kẻ ở trong thế gian” không? [Người chị đó nói, “Tôi tin.”—Bt.] Chị tin rằng Đấng mà...

²⁴⁷ Nhìn kìa, đây là điều gì khác. Chị đã được huấn luyện kỹ càng từ những ngày rất sớm, hay điều gì khác, bởi vì trông giống như chị bị lẫn lộn hay trong loại nào đó của một Cơ-đốc nhân...Chẳng phải bố chị là một mục sư, hay người nào đó chức vụ như thế, một số người của chị, hay điều gì đó? [Chị ấy đáp, “Chồng tôi.”—Bt.] Chồng chị, đó là người ấy. Tôi có thể thấy ai đó đứng cạnh chị, đang giảng Phúc âm, còn chị thì đang ở trong một nhà thờ. Ông ta có liên hệ với chị. [“Ngợi khen Chúa!”] Được rồi, chị đấy.

Bây giờ, quý bà đó tôi không biết, nhưng Đức Chúa Trời biết bà ấy.

²⁴⁸ Bây giờ, chị có cái gì trong quyển sách bỏ túi của chị không, một chiếc khăn tay hay cái gì ở đó? Được rồi, thế thì chị đặt... Khi chị ngồi xuống, hãy đặt tay chị trên chiếc khăn, và đừng nghi

ngờ, và Đấng ở trong chị là lớn hơn kẻ đang giết chết bố chị. Hãy tin bằng tất cả tấm lòng, mọi sự sẽ được như chị tin.

²⁴⁹ Bây giờ, tôi muốn hỏi các bạn đôi điều. Tôi không biết người đàn bà đó. Theo như tôi biết, đó là lần đầu tiên, tôi nghĩ, tôi từng thấy chị ấy. Nhưng chị đang ngồi ở đây trong một tình trạng tuyệt vọng, đang cầu nguyện. Và chính Đức Chúa Trời mà có thể quay lại và nói với người đàn bà bị băng huyết, cũng là Đức Chúa Trời đang hiện diện nơi đây, bày tỏ rằng Ngài ở trong các bạn đã đắc thắng thế gian này. Các bạn tin không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nếu như các bạn chỉ tin, đừng nghi ngờ.

²⁵⁰ Nói về căn bệnh ung thư, tôi thấy bóng tối tấm trở lại. Nó ở trên chỗ một phụ nữ, đang ngồi ngay đây. Chị ấy mắc bệnh ung thư cổ họng, và chị ở trong dáng vẻ tiêu tụy. Và chị ấy đã được cầu nguyện cho, và cố gắng để nhận được sự chữa lành. Bà Burton, nếu như bà muốn tin! Tôi không biết người đàn bà đó. Nhưng nếu bà tin hết tấm lòng...Thật ra, điều này...

Xin cho tôi giải thích điều này với bà, những gì bà đang cố gắng làm. Bà bị mất giọng nói, từ điều đó, và bà cố cầu nguyện để bà có thể nói trở lại được. Đúng thế không? Hãy vẫy tay lên như thế này. Bây giờ, người phụ nữ này là người lạ với tôi. Tôi không biết bà. Thấy bà ấy không? Đúng thế. Đây, bà ấy đây. Hiểu không? “Đấng ở trong bà, đức tin mà có thể rờ đến Ngài, lớn hơn kẻ ở trong cổ họng bà.”

Anh chị em tin hết lòng chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

²⁵¹ Chị Larsen, tôi biết chị. Chị ấy là chủ nhà của tôi. Nhưng, Chị Larsen, chị đã tìm đến một bác sĩ hay là điều gì đó, điều gì khác. Chị sắp bị phẫu thuật. Đúng thế. Chẳng phải vậy sao? Đấng ở trong chị, Chị Larsen, lớn hơn kẻ ở trong thế gian. Chúa Jêsus phán, “Ta là khách lạ, và các người đã tiếp Ta. Hễ các người đã làm việc đó cho một trong những người nhỏ nhất này, những người hèn mọn của Ta, ấy là các người đã làm cho chính mình Ta vậy.”

Ô Cha trên Trời ôi, xin thương xót!

²⁵² Chị nghĩ gì? Chị cũng sắp bị phẫu thuật. Chị là một người lạ đối với tôi. Phải thế không? [Chị ấy nói, “Vâng.”—Bt.] Chị không

phải là người ở đây. [“Tôi biết anh, nhưng anh không biết tôi.”] Chị biết tôi, nhưng tôi không biết chị. [“Anh không biết tôi.”] Nhưng Chúa biết chị. Chị tin điều đó không? [“Vâng, tôi tin.”] Chị sắp chịu một ca mổ. Chị không sống ở đây. Chị ở gần Bedford, Springville, điều gì giống như thế...Đó là nơi ấy, Springville. Bà Burton...Không, không, tôi xin lỗi, tôi không có ý nói thế. Bà Parker, đó là tên chị. Phải không? Đấng ở trong chị, là lớn hơn kẻ đang cố giết chết chị. Đúng thế không? Chị tin bằng tất cả tấm lòng không? Thế thì chị không cần phải phẫu thuật, nếu chị tin.

²⁵³ Chị nghĩ gì về hết thảy mọi điều này, thưa chị? Tôi không biết chị. Chị là người lạ với tôi. Chị có tin rằng tôi là tiên tri của Ngài không? [Chị ấy nói, “Tôi tin điều đó.”—Bt.] Chị tin. Cảm ơn chị. Chúa sẽ coi trọng điều đó. Chị là Bà White. Chị đến từ Fort Worth, Texas. Chị bị chứng bệnh cơ bắp, một tình trạng liên quan đến thần kinh. Chị bệnh rất nặng. Không còn hi vọng nào cho chị, theo như y khoa được đề cập đến. Chồng chị, anh ấy có một nhu cầu về tâm linh mà anh đang cầu nguyện. Chị có một đứa con trai ở đó, nó bị đau lưng, và bệnh tim. Chị có một bé trai đang ngồi trong lòng anh ấy. Cậu bé ấy có cách nói nào đó mà chị đang cầu nguyện cho. Nếu đúng vậy, chị hãy đưa tay lên. [Người chồng nói, “Đúng thế. Đó là những nhu cầu của chúng tôi.”]

“Đấng ở trong anh chị em, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Anh chị em có tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bằng tất cả tấm lòng chứ? [“A-men.”] Với tất cả điều đó? [“A-men.”]

Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện.

²⁵⁴ Bây giờ Ngài đang đang đi qua tòa nhà này. Ngài đã chứng minh với anh chị em rằng Ngài là Đức Chúa Trời. “Đấng này, mà ở trong các con, là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Chính là Chúa là Đức Chúa Trời. Bây giờ, Ngài ở trong các bạn, hãy để Ngài bày tỏ những điều lớn lao hàng đầu. Hãy để Ngài nói trước về—về những gì mà bạn...

Bạn hãy nói trong lòng ngay bây giờ, nếu bạn có thể, với cả tấm lòng, và tin điều đó, “Bệnh tật mà đã ở trong thân thể tôi hiện giờ biến mất.” Hiểu không? “Tôi chẳng còn đau ốm. Tôi chẳng còn bệnh tật. Đấng ở trong tôi là lớn hơn kẻ ở trong thân thể tôi.

Đấng ở trong lòng tôi lớn hơn kẻ ở trong xác thịt tôi. Do đó, Đấng ở trong lòng tôi đã dựng nên trời và đất. Xác thịt tôi đã bị Sa-tan làm cho ô nhiễm, và tôi là đền thờ cho Chúa Thánh Linh sống ở trong. Cho nên, hỡi Sa-tan, ta ra lệnh mày phải rời khỏi thân thể ta. Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, hãy ra khỏi ta.” Hiếu không? Các bạn tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Bây giờ hết thầy chúng ta hãy cầu nguyện theo cách riêng của mình giờ này, mỗi người, trong khi tôi cầu nguyện cho các bạn.

²⁵⁵ Lạy Đức Chúa Trời Toàn năng, Đấng Dựng nên trời và đất, Tác Giả của sự sống, Đấng Bày Tỏ những sự bí mật của lòng, Ngài đã phán, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi, và thậm chí là Đấng Phân Biệt ý tưởng của tâm trí.”

²⁵⁶ Đó là nguyên do, khi Lời trở nên xác thịt, Nó biết người ta đang nghĩ về điều gì, như Ngài đã nhận biết những ý nghĩ của họ. Ngài là Lời, và Lời biết những bí mật của lòng họ.

Và Lời đó vẫn là Lời không hề thay đổi. Và tối hôm nay chúng con thấy Lời được bày tỏ chính Nó trong chúng con, sau hai ngàn năm, bởi vì Ngài đã viết Lời trên giấy và đang xác nhận nó ở đây, tỏ cho thấy nó, rằng Nó thì đúng.

²⁵⁷ Ở đây đặt những chiếc khăn đang nằm ở đây. Người ốm đau ở khắp nơi. Con cầu xin Chúa Thánh Linh lớn hiện diện, để bày tỏ những điều này, để nói những điều này, và không bao giờ sai trật, ngoài những gì đúng, không một lần nào Nó có thể sai, vì Đó là Đức Chúa Trời. Xin Chúa xức dầu trên những chiếc khăn này bằng sự Hiện diện của Ngài, và chữa lành mỗi người mà đã đặt khăn tay họ lên. Và Chúa là Đấng có thể sống, sau hai ngàn năm, và có thể hình thành chính Ngài vào trong lòng những tội nhân là những con người đã được cứu chuộc bởi ân điển và đức tin, và có thể nói Lời của Chính Ngài qua môi miệng hay chết, và xem nó xảy ra hoàn toàn đúng như những gì Ngài đã hứa.

²⁵⁸ Ôi lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con cầu xin Chúa thương xót chúng con. Và có lẽ mỗi quý ông bà đang ngồi hiện diện, là những người bị bất cứ loại đau ốm hay bệnh tật nào; và như Môi-se ngày xưa đã tự đứng mũi chịu sào, cho dân sự, thì tối nay con cũng trải lòng mình ra trước mặt Chúa, lạy Chúa. Và với tất cả đức tin mà

con có, ở trong Ngài, mà Ngài đã ban cho con, con ban cho họ. Như Phi-e-rơ đã nói với người què nơi Cửa Đẹp, “Như điều ta có, thì ta cho người. Nhon Danh Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, hãy đứng dậy và bước đi.” Và người này bị què và—và yếu trong chốc lát, nhưng, trong khi họ đỡ ông, thì những khớp xương đầu gối của ông nhận được sức mạnh. Và ông đã đi vào Nhà của Đức Chúa Trời, nhảy nhót, ngợi khen và chúc tụng Đức Chúa Trời.

²⁵⁹ Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và sứ đồ của Ngài nói, “Như điều ta có, thì ta cho người.” Đó là đức tin. Và con nói: như điều tôi có, thì tôi cho cử tọa này! Nhon Danh của Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, hãy xưng ra các bệnh tật các bạn, vì Đấng ở trong các bạn, là lớn hơn ma quỷ đang cố cướp đi mạng sống các bạn. Các bạn là con cái của Đức Chúa Trời. Các bạn được cứu chuộc.

²⁶⁰ Ta ra lệnh cho Sa-tan hãy ra khỏi những người này. Nguyên Đức Chúa Trời là Đấng tháo lại cơn bão tố đó ngày nọ, Đức Chúa Trời Đấng đã làm cho gió và sóng phải ngừng lại, xin Ngài thấy cho điều đó để mọi căn bệnh ở trong những người này được lấy ra, và quyền năng của Đấng Christ được bày tỏ trong đời sống họ vào thì giờ này. Xin cho mỗi tội nhân ăn năn. Xin cho mỗi người, mà không gần với Ngài, được gần ngay giờ này. Và xin mọi sự được nên, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

²⁶¹ Tôi, như là mục sư của các bạn, anh em của các bạn, với đức tin mà tôi có, tôi cầu xin Đức Chúa Trời đặt để điều đó trên các bạn. Tôi tin rằng tôi sẽ nhận được điều tôi cầu xin. Bây giờ ước gì các bạn tin điều đó với tôi; với những gì đức tin tôi có, tôi cho các bạn trong thì giờ này.

Và bây giờ, nhon Danh Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời, hãy xưng ra những sự đau ốm, bệnh tật của mình, và nói với nó, “Mầy phải đi ra,” vì các bạn có đức tin của mình, cộng với đức tin của tôi, với quyền năng của Chúa Jêsus Christ, là Đấng vô sở bất tại hiện ở đây để chứng thực nó và minh chứng rằng Ngài hiện có ở đây, sẽ khiến các bạn khỏe mạnh vào thì giờ này.

²⁶² Bà có tin điều đó không, thưa quý bà, đang nằm trên chiếc cang này? [Người chị đó nói, “Đúng thế.”—Bt.] Mặc dầu các cơ bắp bà tất cả như người ta gọi nó, chứng xơ cứng và các thứ, bà

có thể đi nếu bà cố gắng. Hãy đứng lên, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. Hãy giúp bà ấy ở đó. Bà ấy đi được rồi đấy. Các bạn chẳng tin sao? Những người còn lại trong các bạn, hãy đứng lên. Các khớp xương của bà ấy đã nhận được sức mạnh.

Bây giờ chúng ta hãy đưa tay lên và dâng Ngài sự ngợi khen.

²⁶³ Hỡi Giê-hô-va Đức Chúa Trời vĩ đại, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ, chúng con giao phó chính chúng con cho Ngài để nhận được sự chữa lành. A-men.

NGÀI LÀ ĐẮNG Ở TRONG BẠN VIE63-1110E

(He That Is In You)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 10 tháng Mười một, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org